

Udtalelse om forsøget på at dræbe Julian Assange

At dræbe vidnet til en forbrydelse er den ultimative 'forhindring af retfærdigheden', og nu begås netop dette på britisk jord i samarbejde med amerikanske embedsmænd. Der er en person i live, der er i besiddelse af midlerne til hurtigt at gøre en ende på hele løgneren om 'Russiagate', et fupnummer, der først og fremmest forøves af britiske efterretningsfolk og de britiske infiltrerede og kontrollerede elementer i det amerikanske efterretningssamfund. Denne er Julian Assange. Assange modtog de lækkede DNC- og John Podesta-filer, som John Brennan og venner hævder blev hacket af russerne og overleveret til WikiLeaks i et forsøg på at blande sig i valget i USA til fordel for Donald Trump. 'Veterans Intelligence Professionals for Sanity' påviste kriminalteknisk, at filerne fra DNC blev lækket – og ikke hacket over internettet af russerne – som Robert Mueller hævdede.

Julian Assange har gentagne gange sagt, at han modtog lækkede filer, og at disse filer ikke involverede russiske statsaktører. Han tilbød at fremlægge sine beviser for kongresmedlem Dana Rohrabacher, og Rohrabacher delte dette tilbud med præsident Trump, tillige med Assanges benægtelse af at dokumenterne kom fra en russisk kilde. Dokumenterne beskrev i detaljer Hillary Clintons underdanighed over for Wall Street, alle former for dårlige gerninger begået af Clinton-fonden samt den Demokratiske Nationalkomité's valgsvindel imod Bernie Sanders i de demokratiske primærvalg i 2016. Deres rigtighed er aldrig blevet bestridt. Assange tilbød også at fremlægge sine beviser for det amerikanske justitsministerium, og forhandlinger var aktivt i gang, da Senatets efterretningskomité's "fodsoldat", Mark Warner, afbrød dem. Assange holdes for tiden indespærret i Londons Belmarsh-fængsel, Hendes Majestæts fangehul for de farligste kriminelle i Storbritannien. Han tilbageholdes på en amerikansk anklage om sammensværgelse med Chelsea Manning vedrørende hendes afsløring af pinlige amerikanske militærdokumenter helt tilbage i 2010. Anklagen har været under udarbejdelse siden 2017, lige efter samtalerne mellem Assange og Rohrabacher, og blev forelagt en amerikansk storjury umiddelbart efter at den juridiske lejemor Robert Mueller afsluttede sin fabrikerede kampagne mod den amerikanske præsident i april 2019. Da tiltalen blev rejst blev Assange trukket ud af den ecuadorianske ambassade, hvor han var blevet tildelt asyl og ført til Belmarsh for at afvente udlevering til USA. Nils Melzer, FN's 'ordfører for tortur og anden grusom og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf', advarede den 1. november i en erklæring om Assanges tilstand:

“Medmindre Storbritannien hurtigst muligt ændrer kurs og lindrer hans umenneskelige situation, kan Assanges fortsatte udsættelse for vilkårlighed og misbrug snart ende med at koste hans liv.”

Melzer mødtes med Assange den 9. maj, hvorefter han krævede øjeblikkelige foranstaltninger til at beskytte Assanges helbred og værdighed.

“På trods af den presserende medicinske hast af min appel og alvorligheden af de rapporterede krænkelse har Storbritannien ikke iværksat nogen foranstaltninger til efterforskning, forebyggelse og klage, hvilket kræves i henhold til international lov,” anklagede Melzer.

Assange “tilbageholdes fortsat under undertrykkende omstændigheder med isolation og overvågning, hvilket er uberettiget i betragtning af hans tilbageholdelsesstatus,” sagde han. Melzer angreb også den amerikanske rolle: “Alt imens den amerikanske regering anklager hr. Assange for at offentliggøre oplysninger om alvorlige menneskerettighedskrænkelser, herunder tortur og drab, fortsætter de [samme] embedsmænd, der er ansvarlige for disse forbrydelser, med at nyde straffrihed.” Og “til trods for kompleksiteten i sagen mod ham, ledet af verdens mest magtfulde regering, er hr. Assanges adgang til juridisk bistand og dokumenter alvorligt hindret.” Dette, sagde han, havde effektivt undermineret “hans mest grundlæggende ret til at forberede sit forsvar.”

Dette opråb fra FN-ordføreren pålægger alle FN-nationer ansvaret for at gribe ind for at stoppe dette politiske overgreb. De mennesker der har sat dette i gang må fyres eller retsforfølges som led i John Durhams efterforskning. Dette er en reel test for, om det amerikanske justitsministerium [overhovedet] kan tillægge sig nogen grad af ære.

Den tidligere britiske ambassadør Craig Murray deltog ved Assanges retsmøde den 21. oktober om udlevering. Murray skrev i sin blog:

“Before I get on to the blatant lack of fair process, the first thing I must note was Julian’s condition. I was badly shocked by just how much weight my friend has lost, by the speed his hair has receded and by the appearance of premature and vastly accelerated ageing. He has a pronounced limp I have never seen before. Since his arrest he has lost over 15 kg in weight. But his physical appearance was not as shocking as his mental deterioration. When asked to give his name and date of birth, he struggled visibly over several seconds to recall both.”

Høringen, sagde Murray, havde overbevist ham om FN’s ordfører Melzers tidligere

varsel om, at Assange blev tortureret. (se Murrays beretning om høringen)

Vi opfordrer alle borgere i alle nationer til at deltage i den internationale kampagne, der gennemføres af mange organisationer for at bringe sandheden om denne forfærdelige forbrydelse (begået af efterretningstjenester) frem i lyset, og for at redde Assanges liv.

[‘Et utroligt historisk øjeblik: Vi må ændre dagsordenen fuldstændig!’ Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-Larouche den 25. september 2019](#)

Den 25. september (EIRNS) – Ovenstående ord blev udtalt af Helga Zepp-LaRouche i dag i hendes strategiske webcast for Schiller Instituttet. Overvej de historisk virkelig skelsættende begivenheder fra de sidste 48 timer.

I den anden uge med den amerikanske centralbanks tiltag for at afværge et sammenbrud i banksystemet, blev yderligere 180 milliarder dollars pumpet ind i systemet, hvilket bragte det samlede beløb op på over 500 milliarder dollars med fortsatte opfordringer til at frigive nye kvantitative lempelser (QE), inden hele det vestlige banksystem kollapser. Konkurser brød ud over hele Europa, delvis på grund af kreditstramningen af realøkonomien, hvilket efterlod over 22.000 nye arbejdsløse.

På klimatopmødet i New York, scenen for det mishandlede og forvirrede barn, Greta Thunberg, der af hendes kontrollør blev drevet til et næsten psykiatrisk sammenbrud, mens hun skvaldrede op om dommedag, holdt den faktiske kontrollør af den massive klimasvindel, Mark Carney, chef for Bank of England, hovedtalen ved klimabegivenheden. Alt imens dette arrangement er beregnet på at skabe en ny "grøn" boble til at oppebære den massive derivatboble, er den også beregnet på at skabe en begrundelse, og måske endda love for at forhindre udlån til alt hvad der producerer kulstof – dvs. stort set al industri, transport, byggeri og landbrug i verden. Som det fremgår af den netop offentliggjorte EIR-rapports overskrift: "'CO2-reduktion' er en masseorderisk politik udtænkt af Wall Street og City of London."

I USA står det forrykte Demokratiske Parti over for den snarlige afsløring af Obama-regeringens kriminelle samarbejde med britiske og ukrainske efterretningsnetværk i deres bestræbelser på at vælte USA's præsident, samt

fiaskoen i deres "Russiagate"-svindelnummer og deres "racistiske" beskyldninger for at afsætte Trump. Demokraterne bekendtgjorde en offentlig undersøgelse for at indlede en rigsretssag, baseret på Trumps helt normale samarbejde med præsident Volodymyr Zelenskij's nye ukrainske regering. Zelenskij kom til magten på et løfte om at udrydde korrupsionen i det nynazistisk tilpassede Poroshenko-regime, som var kommet til magten gennem et kup i 2014, der blev styret af de samme kredse i Obamas regering, der nu er ivrige for at stoppe Trump. I Storbritannien, hvor en krise nu sammenlignes med den engelske borgerkrig i det 17. århundrede, tilranede den nyligt indrettede Højesteret (oprettet af Tony Blair) sig magten fra premierministeren, for at omgøre hans ophævelse af Parlamentet, mens Parlamentet for nylig også bemægtigede sig premierministerens magt ved at presse et lovforslag igennem for at forhindre Brexit. Nu ønsker Boris Johnson et parlamentsvalg, for at "give vælgerne mulighed for at bestemme", men oppositionen blokerer for et valg i den overbevisning (næsten helt sikkert rigtigt), at de ville lide et alvorligt nederlag.

Sagen er, som fru Zepp-LaRouche påpeger, at ingen af disse kriser eller den ekstreme fare for krig mellem atomvåbenmagterne, som menneskeheden nu står overfor, kan løses hvor for sig. Det er et sandhedens øjeblik for menneskeheden, hvor Lyndon LaRouches levned må anerkendes gennem hans renselse af præsident Donald Trump, og hans politik må gennemføres, som de virkelig revolutionerende ændringer de udgør. Systemet kan ikke repareres, det kan kun udskiftes. Donald Trumps fjender er de samme fjender, der fængslede Lyndon LaRouche, men som nu står afslørede med deres forræderiske hensigter. William Weld, den amerikanske advokat der overvågede retsforfølgningen af LaRouche og hans medarbejdere, forsøger nu at indlede en kampagne mod Trump i de republikanske primærvalg – og i denne uge erklærede han Trump skyldig i forræderi og opfordrede til hans henrettelse.

Helga Zepp-LaRouche sagde i sit webcast i dag: "Dette er bare helt ude på overdrevet, og folk bør forstå nøjagtig hvem William Weld er. Han var den amerikanske statsanklager i Boston, der var anstifteren i hele sagen mod min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Han var gerningsmanden for, hvad Ramsey Clark korrekt kaldte den største uretfærdighed i amerikansk historie. Og han er nu den samme person bag forsøget på at fjerne Trump fra embedet, på den ene eller anden måde".

Jeg tror, at alt dette kan give bagslag," fortsatte hun, "og det fremhæver nødvendigheden af virkelig at gå efter Lyndon LaRouche renselse, fordi denne sag vil give bagslag. Dette kan potentielt bringe hele sandheden frem om, hvad der er foregået i amerikansk politik i de seneste mange årtier. Og jeg kan kun fortælle folk, at dette kommer til at bringe sandheden frem om, hvad der skete, og du burde være indstillet på det og hjælpe os med at få denne sandhed ud."

POLITISK ORIENTERING den 26. september 2019: Federal Reserve måtte intervenere for at forhindre sammenbrud – 2008 på steroider på vej

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Baggrund:

På engelsk: Schiller Instituttets ugentlige webcast med Schiller Instituttets internationale formand Helga Zepp-LaRouche den 25. september

This is an unbelievable historic moment. We must change the agenda completely

Effekten af en rapport og LaRouche's metode mod 130 globale banker

Den 23. september (EIRNS) – Ved en ekstraordinær indsats, herunder den hastige indsamling af midler til udgivelse, udgives EIR-rapporten "CO2 reduktion er en masseordspolitik – Skabt af London og Wall Street", tids nok til at gøre det muligt for Lyndon LaRouche's bevægelse at besejre de globale bankers kurs mod diktatur. Læs, udskriv og cirkulér denne rapport.

I New York i søndags, lige før FNs "klimatopmøde", kom verdens mægtigste bankfolk ud for at bekendtgøre City of London og Wall Street - finansieringsselskabers ejerskabet af bevægelsen "vedvarende grøn energi", der angiveligt er en reaktion på en "klimatisk nødsituation". Disse 130 banker erklærede, at "principperne for ansvarlig bankvirksomhed" nu var principperne i Paris klimaaftale – drastisk reduktion og planlagt eliminering af fossil brændstofproduktion og industri over hele verden, håndhævet af den finansielle

sektors tilbagetrækning af investeringer. Disse globale banker, ledet af Bank of Englands guvernør Mark Carneys Green Finance Initiative, har planlagt dette siden Parisaftalen i 2015.

Hvad skyldes så alle børnenes klimakorstog? De psykedeliske Extinction Rebellions, fredagens lukninger af skoler, Greenpeace-sabotører, Greta Thunbergs hadprædikener mod forældre og sågar babyer? De vil forsøge at gennemtvinge den fysiske lukning af industri og støtte den massive beskatning af befolkninger, for at fremtvinge en tilbagevenden til "grønne" energiteknologier. Det, disse banker håber kan være deres nye aftale, er det nye grønne økonomiske molboarbejde, der kan skaffe endnu en runde med kæmpe skatteyderbetalte profitter.

Wall Street, London og Frankfurts banker står over for endnu en enorm gældsbyrde, der denne gang er centreret i selskabsgæld, men endnu værre end i 2008. De tror, at anti-industri, anti-befolkning og "øko"-fascisme er deres udvej.

Lyndon LaRouche gennemskuede disse operationer, som ingen andre har eller kan, startende for 50 år siden, da han gik til modangreb på Romklubbens falske "Grænser for Vækst" og ødelagde det med sin bog fra 1983, "Der er ingen grænser for vækst". Selvfølgelig, de få nationalistiske ledere som præsident Donald Trump og premierminister Narendra Modi, der mødte hinanden i denne weekend, er modstandere af disse antiindustrielle bankers diktatur. Det samme gælder for Ruslands præsident Vladimir Putin og Kinas præsident Xi Jinping. Men LaRouche viede sit liv til at afsløre britisk "økologisme" som racehygiejnisk og bekæmpe det med programmer for langsigtet videnskabelig og teknologisk fremskridt, ført an af rumforskning og fusionskraftudvikling.

Den nye 64-siders EIR-rapport er et våben, der repræsenterer LaRouche's metode. "Brug det til det yderste", som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i dag, og besejr disse banker. Bryd dem op ved at genindføre Glass-Steagall bankopdelingen for at beskytte industrien og de nationale befolkninger mod økonomisk sammenbrud.

LaRouche forudsagde, at lederne af disse fire magter, enestående, kunne besejre det Britiske Imperium, hvis de samarbejder i rummet, i plasmateknologier, for højteknologisk udvikling af alle nationer. Hvis de skal gøre det, skal LaRouche posthumt renses for FBIs falske retsforfølgning ved at "befri" hans økonomiske politik og hans ideer.

Det disse ledere har brug for, er at rense LaRouche i 2020 og være på Månen i

2024!

Link til rapporten (på engelsk):

https://larouchepub.com/special_report/2019/2019-eir-special-report-co2-redux-is-murder.pdf

De øvrige koalitioner falder fra hinanden **– det er tid til at LaRouche-koalitionen overtager!**

Den 19. september (EIRNS) – Efter at Federal Reserven over de sidste tre dage – for første gang siden 2008- 09 – har injiceret for over \$200 milliarder i kontanter i Wall Street-bankerne , men alligevel er mislykkedes med at skubbe renten ned i deres målinterval – begynder City of London og Wall Street at gå i panik over den kortsigtede stabilitet af deres rådne system. Som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, startede med at påpege, er deres håb om et sidste forsvar, at bruge den svigagtige panik over såkaldte klimaforandringer til at gennemtvinge en kanalisering af investeringer ind i de "grønne" ordninger, som de kontrollerer gennem dæk-organisationer såsom Londons "Green Finance Initiative", der snart vil blive udstillet i en ny rapport fra Schiller Instituttet. Det er dette beskidte motiv, der ligger bag de såkaldte klimainitiativer, der foregår i De Forenede Nationer i dag, hvor organisatører fra LaRouche-bevægelsen er til stede; og bag New York City skolesystems åbenlyse pres på studerende og deres forældre for at støtte en "grøn" strejke denne fredag.

Samtidig pågår der betydelige, relevante politiske skift i både de såkaldte republikanske og demokratiske kredse. Washingtons daglige udgivelse Politico fremhæver – i historier bragt den 18. og 19. september – træk ved præsident Donald Trumps firing af John Bolton, som kaster et klart lys over den nuværende politiske situation i De Forenede Stater. I modsætning til den analyse, der præsenteres i den internationale presse, om at Donald Trump på en eller anden måde er taget til fange af John Bolton eller Mike Pompeo, er implikationerne her langt mere pragmatiske og optimistiske med hensyn til dynamikken af præsidenten

samt det korrupte republikanske apparat, han brugte til at blive valgt.

Begge etablissemments-høge, Bolton og udenrigsminister Mike Pompeo, er repræsentative for betydelige politiske fraktioner indenfor det republikanske parti, der hjalp med at føre oprørskandidaten Trump til sejr i 2016. Fyringen af Bolton, og Pompeos sandsynlige beslutning om at stille op til Senatet for Kansas, peger på, at Trump endelig befrier sig fra Washington, D.C.'s republikanske partietablisement, hvilket deres højlydte klager til Politico tyder på. De kalder nu Trump en 'en-mands regering', noget som mange Trump-vælgere, der messede "tørlæg sumpen", tydeligvis havde til hensigt.

Lignende sprækker forekommer i Det Demokratiske parti over spørgsmålet om afsættelse af præsidenten ved rigsretssag. Rep. Jerrold Nadler (D-NY) leder de retslige høringer, som i indeværende uge omfattede Trumps kampagnechef i 2016, Corey Lewandowski, der gentog dele af Mueller-rapporten. Nadlers demokrater – der var frustrerede over, at Lewandowsky roligt så dem i øjnene under aflæggelse af vidnesbyrd om Trumps ordrer til Mueller – tyede til at kalde ham øgenavne og truede ham med kriminelle anklager og vildt hævde, at hans fastholdelse af det, som han fortalte Robert Mueller, signalerede "skyldbevidst".

Lewandowski fortalte Mueller, at præsidenten havde bedt ham om at give besked til den daværende statsadvokat Jeff Sessions om, at Sessions skulle omgøre sin erklæring om inhabilitet i forbindelse med Trump/Rusland-efterforskningen og skulle fokusere denne undersøgelse på at beskytte fremtidige valg. Dette skete i en sammenhæng, hvor FBI's James Comey gentagne gange fortalte Trump, at han ikke var et mål for FBI's modundersøgelse, og hvor efterforskningen fra præsidentens, ikke mindre flittige, advokater ikke kunne finde noget forkert ved hans kampagne.

'Speaker' i Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi (D-CA), kritiserede, ifølge Politico, åbent Nadler-cirkuset overfor en lamslået demokratisk konference bag lukkede døre i sidste uge, og bemærkede, at retsudvalget var 'langt, langt foran sig selv', og at demokraterne i Repræsentanternes Hus ikke havde stemmerne til støtte en afsættelse ved rigsretssag. Idet hun stak piben ind, sagde hun angående den manglende demokratiske støtte til rigsretssag: "Gå videre, og lad dette faktum slippe ud".

På samme tid i denne uge lancerede de Jacobinske demokratiske præsidentkandidater et nyt ukontrolleret initiativ for afsættelse ved rigsretssag af højesteretsdommer Brett Kavanaugh, baseret på en fuldstændig falsk historie i New York Times, som avisen i det store og hele måtte trække tilbage, hvilket yderligere kompromitterer deres chancer ved valget i 2020.

Disse skiftende dynamikker forekommer i en situation, hvor både Trump-kampagnen og Demokraterne ser oprøret i den amerikanske befolkning, der kræver industri, infrastruktur og reelle job i takt med at Wall Street-kasinoet begynder at kollapse. Demokraterne positionerer sig gennem den folkemorderiske 'Green New Deal' – som LaRouche-organisatorer afslører – og gennem påståede reformer af Wall Street.

Trump-kampagnen er på udkig efter en faktisk økonomisk politik, der kan opbygge den moderne infrastruktur, der kræves til økonomisk genopretning, mens den finansierer grundlæggende videnskabelige fremskridt, inklusive fusionskraft og rumrejse – noget, der er let tilgængeligt i Lyndon LaRouche's fire love for økonomisk genopretning ('Four Laws for Economic Recovery'). LaRouche 'Lovene' er den virkelige 'New Deal' fremfor "Green New Deal", der vil ødelægge alle, der rører ved den – som Medea's forgiftede kjole. (Medea, antik græsk tragedie af Euripides baseret på myten om Jason og Medea , red.)

[I dag: En international opfordring til handling for menneskeheden for at se mod stjernerne, på seks kontinenter.](#)

Den 9. september (EIRNS) – I dag, tirsdag den 10. september, er den første af to "aktionsdage" i denne uge, arrangeret af det Internationale Schiller Institut. Arrangørerne på seks kontinenter (Schiller Instituttet har ikke oprettet en organisation i Antarktis – endnu) distribuerer "International opfordring til ungdommen: Fornuftens tidsalder er ude blandt stjernerne!" skrevet af Schiller Instituttets grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche (se EIR Daily Alert #175, onsdag den 4. september, for den fulde tekst), oversat til ni sprog, til universitets områder med opfordring til den kommende generation om at afvise den anti-videnskabelige og anti-humane dommedagskult, der fremmer løggen om menneskeskabte klimaændringer og vende deres øjne og deres kreative potentiale mod stjernerne. Det er der, at sindets øje kan tyde menneskehedens skæbne – at bringe herredømmet over Jorden, solsystemet og universet og beherske det og deltage i udfoldelsen af dette univers på vegne af alle fremtidige generationer.

Schiller Instituttets kor i New York fremskyndede denne søgen efter sandhed og

skønhed og opførte i søndags værker af Bach, Brahms, Schubert og flere afroamerikanske spirituals, for at ære de døde og de levende på årsdagen for d. 11/9. Det presserende i denne opgave kan ikke overdrives. Manhattan vil opleve et angreb af vanvid i løbet af september måned. "Klimastrejke" ugen, den 20. – 27. september, bringer anarkister og grønne til Manhattan for at demonstrere ved FN i generalforsamlingens åbningsuge, hvilket fører til et "internationalt oprør" mod videnskabelig og industriel fremgang, der begynder 7. oktober, organiseret af det økofascistiske Extinction Rebellion, grundlagt og ledet af den psykedeliske stofmisbruger og promotor Gail Bradbrook.

Det misbrugte barn, Greta Thunberg, fra Sverige – brugt af den økofascistiske bevægelse til at overbevise børn og forstyrrede voksne om, at verden snart vil gå under, hvis der ikke straks sker en ende på menneskets fremskridt – vil også være i New York til den psykologiske happening "massefald". Bill McKibben, hvis "www.350.org" forkynder dommedagsbudskabet i 188 lande, mobiliserer folk til at komme til New York, pralende med, at de nu har tvunget finansielle institutioner til at opgive for 11 billioner dollars fra de fossile brændstofindustrier.

Og det skal bemærkes, at børneaktivisten Joshua Wong fra Hong Kong også vil være på Manhattan samtidig som klimaaktivisterne. Det var Wong, der som 17 årig blev kronet som "lederen" af farverevolutionen i Hong Kong i 2014, kaldet "Occupy Central", og som blev valgt igen i år (af National Endowment for Democracy og elementer i det amerikanske Udenrigsministerium) til at være den formodede "leder" af dette års stadig igangværende farverevolution i Hong Kong, fase II. Dette er ikke en tilfældighed. Man bør heller ikke blive overrasket over, at klimasvindlerne og regimeskiftekunstnerne kontrolleres af de samme interesser – de finansielle herrer i City of London og Wall Street, det døende Britiske Imperium.

Det er menneskehedens fælles mål, der kan og skal forene suveræne nationer for at besejre dette imperium. De rumfarende nationer, især USA, Rusland, Kina og Indien, er også de førende nationer, der nægter at underkaste sig den vanvittige opfattelse, at vi skal stoppe med at anvende fossile brændstoffer, samtidig med at de fremmer udvidelsen af kernekraft og udviklingen af fusionsenergi. Dette er det afgørende øjeblik for menneskeheden. Konfucius elskede at recitere et digt fra "Book of Songs" der kan oversættes:

Hvad siger himlen?

Går de fire årstider videre,

Og alle ting bliver til?

Hvad siger himlen?

"Tankerne er frie" – Men vi er nødt til at tænke selv!

Af Helga Zepp-LaRouche

1.oktober 2018 (Bueso.de) – Man må indrømme, at det ikke er let for folk i Tyskland – og ikke blot der – at beholde et optimistisk syn på fremtiden, set i lyset af alle de dårlige nyheder, som de gængse medier dagligt udspreder. Det er et uværdigt cirkus, som politikerne fra den såkaldte Store Koalition – der i mellemtiden snarere er blevet til en Lille Koalition – har opført i de sidste uger. Men alligevel er det dog muligt at gennemskue hele den komplekse strategiske virkelighed – forudsat at man selv forsøger at udvikle sin egen forståelse af de vigtigste af nutidens temaer. Og dette kræver åndeligt arbejde.

Eller har De måske allerede fået sat det hele på plads: Trump, Putin, Xi Jinping og Kim Jong-un er alle diktatorer, hvor man overhovedet ikke behøver at bekymre sig om, hvad de har til hensigt, da det hele allerede er klart; de kvinder i Amerika, der pludseligt har samlet sig i MeToo-bevægelsen, er alle heroiske, pludseligt befriede barbiedukker, der endelig har rejst sig mod årtiers seksuelle undertrykkelse; og selvfølgelig er afrikanerne fattige, fordi de ikke gider udvikle sig. Man kunne fortsætte listen af den slags uundersøgte påstande med adskilligt flere fordomme.

Selv om en tysk læser dagligt ville følge ti aviser fra Bild til Tageszeitung og Heute, ville han ikke have nogen chance for at forstå de yderst spændende begivenheder under dette års FN-generalforsamling. Hvad Trumps tale til FN angik, kommenterede de alle som én blot den latter, som én del af den fyldte forsamling reagerede med oven på hans beretning om hans hidtidige regeringstid. Rent faktisk så var det mest interessante ved Trumps tale kombinationen mellem hans selvbevidste fremstilling af hans afvisning af "gamle dogmer, miskrediterede ideologier og såkaldte eksperter, der i årenes løb igen og igen har ramt forkert" og hans egen vision om en bedre menneskehed, der var forbunden af en fælles historie og arbejdet på en fælles fremtid. Trump præsenterede i denne tale for den globale offentlighed grunden til, at den transatlantiske elite havde reageret så fuldstændigt hysterisk på hans indtog i Det hvide Hus: Her er en amerikansk præsident, der afviser den hidtil dominerende klasses

regler og tænker "outside of the box". Og virkelig, når man ser bort fra mindre væsentlige forskelle, så ligger Trumps vision om folkenes fædrelandskærlighed og menneskeheds fælles fremtid slet ikke så langt fra præsident Xi Jinpings "kinesiske drøm" og "den ene menneskeheds skæbnefællesskab".

Men når man sammenligner Trumps tale i FN med de talrige komplekse diplomatiske aktiviteter, som han samtidigt var indblandet i under mødet, så fremstår løgnagtigheden af det ondsindede billede, hans modstandere forsøger at udbrede om ham, skarpt.

Trump mødtes blandt andet med den koreanske præsident Moon Jae-in, der tilskrev Trump hovedansvaret for det gunstige udfald af forhandlingerne med Nordkorea og for denukleariseringen. Moon understregede det yderst intensive samarbejde, som han havde haft med Trump under disse forhandlinger, hvor Trump var blevet "mere end en ven" for ham, og som han havde udviklet "fuldkommen tillid" til. Endvidere udtrykte han håb om, at udsoningsprocessen med Nordkorea allerede i dette år kunne krones med en fredsaftale og en genforening af de to Koreaer.

Den russiske udenrigsminister Lavrov tilføjede for sit vedkommende, at Rusland ville gøre alt for at garantere Nordkoreas økonomiske fremgang i et genforenet Korea. Den japanske ministerpræsident understregede i sin tale i FN, at han håbede, at der allerede i dette år kunne underskrives en fredsaftale mellem Japan og Rusland. Hvad der vil forbedre betingelserne for fred og stabilitet enormt i hele det østlige Asien.

Genforening af Korea og en fredsaftale mellem Japan og Rusland allerede i dette år? Trump "mere end en ven" for præsident Moon? Var De klar over det? Og passer det sammen med Deres billede af Trump og Deres forståelse af, hvordan "den nye Silkevejs Ånd" har ændret forbindelserne mellem nationerne i Asien? Hvis ikke, så klag til Tagesschau og Co.!

Trump's beskyldning mod Iran for at være hovedsponsoren for terrorismen rundt om i verden er på den anden side en vanvittig påstand, når man tænker på Saudi-Arabiens tilintetgørelseskrig mod Yemen og USA's årtier lange samvirke med terrororganisationer, siden dengang Zbigniew Brzezinski spillede "det islamiske kort" ud mod Sovjetunionen engang i 80-erne. Men på den anden side understøttede Trump i Sotji faktisk det kompromis, Putin og Erdogan havde udarbejdet om at skabe en stødpudezone i Idlib og dermed dæmpe den truende eskalation mellem de fem nationers stridskræfter, hvoraf tre er atommagter, nemlig Rusland, USA, Tyrkiet, Israel og Syrien. Trump takkede også udtrykkeligt de statschefer, der havde fremmet Astana-processen i Syrien – og dermed altså også Iran.

I måneder har der været tale om en samlet fredsplan for Sydvestasien, hvis udarbejdelse Trump har igangsat, og som i betragtning af dens kompleksitet og områdets karakter som slagmark for Det britiske Imperiums "Great Game" er en kæmpeopgave. Men også her giver et eksempel på Trumps diplomati sig til kende, der helt overskygger de gængse mediers sort-hvide fremstilling: Den italienske avis La Verita fortalte i denne sammenhæng om muligheden for, at Italien kunne spille en formidrende rolle mellem USA og Iran i disse forhandlinger. Den italienske ministerpræsident Giulio Conte, der mødtes med Trump under FN-mødet, repræsenterer nemlig det eneste vestlige land, der både har opbygget et godt forhold til Trump og også udviklet en fortrinlig forbindelse til Kina, hvilket naturligvis påvirker dynamikken omkring Iran betydeligt.

Som man kan se, så er grå- og pastelfarver mere på plads ved betragtningen af Trumps politik end de gængse mediers grelle neonfarver.

Både talskvinden for det russiske udenrigsministerium Maria Sakharova såvel som Kina hilste Trumps understregning af alle nationers ret til suverænitet velkommen, men understregede samtidigt eftertrykkeligt, at denne ret ikke blot burde gælde for USA, men for alle. Rent faktisk står dette krav på suverænitet over for fremmede overgreb i strid modstrid med USA's administration, der ofte mener at kunne gennemtvinge amerikansk ret overalt på Jorden, som for eksempel med sanktioner mod de udenlandske firmaer, der ikke vil underkaste sig USA's sanktioner imod Rusland, Kina og Iran. Den kinesiske avis Global Times, der står nær den kinesiske regering, betonedes, at både princippet om suverænitet såvel som princippet om ligeret for nationerne er udgået fra den westfalske fred, og at det er meget nødvendigt at vende tilbage til disse principper i de internationale forhold.

Det mest problematiske ved Trumps tale er det forhold, at han i høj grad tilskriver den amerikanske økonomis fremgang siden hans tiltræden som præsident til værditilvæksterne på børsen – en "succes", der ethvert øjeblik kan fejles væk af en ny finanskriser, langt alvorligere end den i 2008. Og USA's handelsunderskud over for Kina skyldes ikke først og fremmest Kinas tiltræden til WTO, men går tilbage til Council of Foreign Relations i New York og Den trilaterale Kommissions politik i 1970-erne, hvor de begyndte at udarbejde og virkeliggøre hele det projekt for 1980-erne, som udtrykkeligt tilstræbte en "kontrolleret opløsning af verdensøkonomien". Hermed var forbundet "det postindustrielle samfund", og flytning af produktionen til lande med billig arbejdskraft, sådan som Kina var det dengang. Hele områder i USA, fra Pittsburgh til det såkaldte Rustbælte i Midtvesten vidner den dag i dag om følgerne af denne principielt oligarkiske, neoliberale politik.

Hos os er tilstanden i Nordrhein-Westfalen, Tysklands fordums industricentrum, i øvrigt et trist eksempel på denne bevidste afindustrialiseringspolitik.

For os i Tyskland er det med den øjeblikkelige elendighed med den "Lille Koalition" og den fuldstændige mangel på noget fremtidsperspektiv, der udgår fra Merkels kanslerdømme, af yderste vigtighed at nå frem til et differentieret og selvstændigt billede af Trump, Kina og andre vigtige emner. Det bør være indlysende for ethvert tænkende menneske, at verdensfreden afhænger af, at først og fremmest USA, Rusland og Kina og derefter andre vigtige nationer så som Indien, Japan osv. kan etablere et positivt grundlag for samarbejde. Og derfor bør vi udskifte de gængse mediers klicheer, udgående fra den geopolitiske elite, med en selvstændig tankegang. Som sagt: "Tankerne en frie..." – men kun når vi selv gider at tænke.

Briterne Storbritannien og i USA er desperate for at omskrive historien

Leder fra LaRouchePAC d. 3. oktober (EIRNS) – Siden det chokerende nederlag til Hillary Clinton – den udkårne efterfølger til briternes mand, Barack Obama, ved USA's præsidentvalg i november 2016 – har det Britiske Imperium forsøgt at omskrive historien for at gøre resultatet mere spiseligt efter deres egen smag. De nægter simpelthen at acceptere realiteterne, og hylér i stedet op om at Donald Trump vandt i valgkollegiet med snyd; russerne er ansvarlige for resultatet; Trump samarbejdede med Rusland som bevist af Steele-dossieret; Trump er et seksuelt rovdyr; hans tilhængere er seksuelle rovdyr; han er "uegnet" til embedet, fordi vi ikke kan lide ham og bør derfor fjernes ved brug af den 25. ændring. Og så videre til kvalmegrænsen.

Nu slås de for at overbevise amerikanerne om, at de bør vælge et demokratisk flertal til Repræsentanternes Hus i næste måned for at fortsætte med Trumps

afsættelse ved en rigsretssag. Og de opfordrer åbenlyst til jakobinsk vold mod alle og enhver af Trumps tilhængere eller valgte embedsmænd (Jakobinere: indflydelsesrig politisk klub under den franske revolution, red.)

Det bemærkes, at den britiske imperialistiske hob også nægter at acceptere virkeligheden i selv Storbritannien, hvor den britiske befolkning i 2016 stemte for Brexit og dermed for at forlade Den Europæiske Union og dens destruktive politik. Først nægtede hoben i City of London at acceptere afstemningen og ønskede en ny folkeafstemning; så sagde de, at afstemningen blot skulle ignoreres; og nu foreslår deres lakaj, premierminister Theresa May, at gennemføre en version af Brexit, som efterlader landet aldeles underdanigt i forhold til Bruxelles, til gengæld for at beholde City of Londons kontrol over verdens derivathandel.

Det Britiske Imperium ved bare ikke, hvordan man tager nej for et svar.

Og dog holdes den globale tidevandsbølge af vrede afvisning af imperiets forfejlede politikker og institutioner i løbet af det sidste halve århundrede – en tidevandsbølge, der er udtrykt i Brexit-afstemningen, Trumps valgsejr, det italienske valg, det mexicanske valg osv. – ikke tilbage af disse britiske udtalelser. Den er derimod voksende, både i Storbritannien og i USA, som det ses i det eksplosive fremmøde til præsident Trumps 'MAGA'-valgmøder og i den hidtil uhørte åbenhed i befolkningen overfor Lyndon LaRouches ideer og politiske forslag. På samme måde med Den Nye Silkevej, hvis ånd, uanset det britiske hysteri, vokser dagligt.

Det er her, at gennemførelsen af Lyndon LaRouches ideer og politik haster for at sikre, at raseriet hos etablissementet og dets bankerotte institutioner vil lykkes med at virkeliggøre et levedygtigt nyt paradigme.

Denne proces blev forudset og udtalt offentligt af Lyndon LaRouche, bogstaveligt talt dagen efter Trumps valgsejr den 8. november 2016. LaRouche understregede derefter, at de kræfter, der var i spil i forbindelse med det amerikanske valg, ikke på kompetent vis kunne forstås som værende inden for USA som sådan.

“Valget var ikke nationalt, det var internationalt i hele sin karakter,” udtalte LaRouche. “Så det er mønsteret. Det er ikke mønsteret for lokale grupper i USA, selvom de har betydning. Men de er ikke noget man kan dele op i kategorier. Man skal se på det større samlede gode. Og det vil blive tydeligt, når vi begynder at behandle økonomien seriøst. Med andre ord, i stedet for at forsøge at finde ud af hvordan man får det pågældende produkt ud på en bestemt måde og så videre, er sagen den, at man skal starte med et globalt udgangspunkt. Vi har at gøre med

et globalt grundlag.

“Se, dette har været den egentlige tilstand i nogen tid. Men det er ikke fremgået tydeligt, fordi folk ikke har kategoriseret disse ting på den rigtige måde. Hvad de har gjort er, at de præcist har søgt efter ting, som de mente var vigtige, og de er vigtige; men det styrende princip her er internationalt, det er globalt.”

LaRouche understregede: “Hvad vi ser her, er et sammenbrud af tidligere eksisterende livsbetingelser i verden. Og når man indser det, så får man hele billedet Og derfor må man betragte alt dette fra standpunktet – ikke om hvilken person der er vigtig i dette område eller ej; men man må se på det overordnede billede, ellers får man ikke det rigtige svar.”

Trump i FN: Institutionerne har fejlet – vi skal gøre alle nationer store

Leder fra LaRouchePAC 25. September 2018 – Præsident Donald Trump talte på FN's Generalforsamling i dag. Efter at have taget æren for sine bedrifter igennem de første to år – især udvidelsen af produktion og jobskabelse i USA – udvidede han derefter sit “gør Amerika stort igen”-slogan, idet han gentagne gange understregede den afgørende betydning af hver nations kultur og værdier i forhold til at skabe fred og udvikling internationalt. Som han sagde med hensyn til narkotikabanderne og menneskehandlerne i Latinamerika: “I sidste ende er den eneste langsigtede løsning på migrationskrisen at hjælpe folk med at skabe en mere håbefuldt fremtid i deres hjemlande. Gør deres lande store igen”

I over 50 år har Lyndon LaRouche identificeret den krise, som menneskeheden i det 20. århundrede, og stadig i dag, står over for, som den fortsatte eksistens af de nedarvede imperialistiske institutioner, der er oprettet og ledet af (og til fordel for) det britiske imperium og dets finansielle institutioner. Dette omfatter den elendige WTO (World Trade Organisation), der håndhæver “frihandelspolitikker”, der tjener til at fastholde de tidligere koloniserede nationer i evig fattigdom, og sikre at de aldrig opnår industrialisering. Det

omfatter sådanne imperialistiske domstole som Den Internationale Straffedomstol (ICC), der udelukkende anvendes til at straffe de afrikanske og andre udviklingslandes ledere, der nægter at følge diktaterne fra deres tidligere koloniale herrer. Det omfatter mange af FN's agenturer, der udgiver sig for at være håndhævere af "menneskerettigheder", men som faktisk bruges til at retfærdiggøre økonomiske og militære indgreb mod suveræne stater under Tony Blairs imperialistiske "ansvar for at beskytte"-doktrin (R2P, Responsibility to Protect, red.)

Efter 16 år med Bush og Obamas underdanighed til London er der endelig en præsident, der har modet til at gå i lag med disse institutioner og at insistere på, at menneskeheden kan gøre det bedre. Ligesom præsident Trump har fastholdt sin insisteren på, at USA skal være venner med Rusland, har også hans åbne afvisning af den britiske "globalisering" – der er oprettet for at opretholde imperiet – gjort briterne og deres aktiver i USA, som kører det britiske kupforsøg mod præsidenten, rasende. Deres panik er tydelig, da den åbenlyse britiske rolle i kupforsøget, der fra starten af blev identificeret af LaRouche og EIR, ikke længere kan skjules. George Papadopoulos, et af målene for Muellers undersøgelse, tog i sidste uge bladet fra munden, og sladrede om briterne og deres "Five Eyes"-kontrol over kuppet mod Trump. I mandags sagde den tidligere amerikanske statsanklager for Washington DC, Joseph DiGenova, på WMAL-radiostationen, at "Storbritannien er centrum for konspirationen om at ramme Donald Trump, Carter Page og George Papadopoulos", alt imens han pegede på både MI6 og GCHQ, som han identificerede som "Storbritanniens hoved-efterretningsoperation".

Trump har decideret forkastet frihandelspagterne, fupnummeret med "global opvarmning", ICC, "menneskerettigheds"-mafiaen og den imperialistiske opdeling af "øst mod vest"- alt sammen skabt af imperiet, for at påtvinge diktater fra London og Wall Street over suveræne nationers rettigheder. Forsvaret af disse rettigheder, som var frugten af den Westfalske Fred og den europæiske renæssance, kræver den endelige afslutning på imperiet og den geopolitiske tænkning, som ligger bag.

LaRouches 'Politiske Action Committee' afholdt i dag en demonstration i forbindelse med FN's Generalforsamling, og bød delegerede fra hele verden velkommen med en smuk plakat, der bar teksten: "Salige er Fredsmagerne" med billeder af Trump, der udveksler håndtryk med Vladimir Putin, Xi Jinping og Kim Jong- Un. I sin tale undsagde Trump Iran, idet han hævdede, at de er sponsorer for terror og undertrykker deres eget folk. Det skal genkaldes, at Trump i sin tale sidste år ved samme FN-begivenhed skældte ud over "Rocket Man" Kim Jong-Un som en trussel mod menneskeheden. Dette er Trumps stil. I et tweet i dag sagde

han, at Irans præsident Hassan Rouhani ikke havde accepteret hans invitation til at mødes, men at "han måske gør det en skønne dag i fremtiden – jeg er sikker på at han er en helt igennem elskværdig mand." Præsident Rouhani sagde i sin tale, at dialogen er mulig og nødvendig, samtidig med at han forkastede Trumps afvisning af JCPOA. En sådan dialog er nødvendig hvis den betændte krise på tværs af det såkaldte Mellemøsten skal løses – ikke stykke for stykke, men i vidt omfang, inklusiv den syriske krise og den israelsk-palæstinensiske konflikt. Dette ville fratage briterne deres primære 'hanekampplads', ligesom den koreanske fredsproces har forpurret de imperialistiske bestræbelser på at tvinge asiatiske nationer og andre til at "vælge side," frem for at slutte sig sammen i Ånden af Den Nye Silkevej.

LaRouchePAC-demonstrationen uddelte også appellen: "Lederne for USA, Rusland, Kina og Indien skal skabe en ny Bretton Woods!" Appellen identificerer den ventede eksplosion af den finansielle boble i Vesten, samt den voksende panik i Europa i takt med at EU selv falder fra hinanden. Trump fortsætter med at sammenblande aktiemarkedet med den reale økonomi, hvilket vil komme tilbage og hemsøge ham, især hvis børsboblen eksploderer før det afgørende midtvejsvalg – en fare, som briterne muligvis beslutter at fremprovokere netop af den grund. Det kunne løses, hvis Trump handlede nu sammen med de andre nationer i "Fire-Magts"-gruppen og andre, der vælger at deltage, og indkaldte til en Ny Bretton Woods-konference for at gennemføre den nødvendige internationale omorganisering af finanssystemet i henhold til Hamiltons principper, som præsenteret i LaRouches foreslåede fire love.

Kina går sammen med FN's Fødevarer- og landbrugsorganisationer for at afslutte fattigdom og sult; Afrikanske nationer går også med

14. juni, 2018 – En begivenhed, der blev sponsoreret i fællesskab af to kinesiske anti-fattigdomsorganisationer og tre FN-fødevarer- og landbrugsorganisationer, blev afholdt i Rom i sidste uge, for at fokusere på samarbejde for globalt at lykkes med de to første mål i »Agenda 2030« for at afslutte fattigdom, og at afslutte sult frem til dette år, inden for det mål, der bærer navnet FN's Verdensmål for bæredygtig udvikling (SDG; Sustainable

Development Goals). En fælleserklæring blev udgivet om en styrkelse af partnerskabet mellem organisationerne.

Dette møde i Rom 6.-8. juni, som også involverede deltagelse på højt plan fra fire afrikanske lande – Tchad, Kenya, Senegal og Ghana – lancerede en kampagne for at indsamle case studies over fattigdomsreduktion fra hele verden, der skal være til rådighed gennem en lettilgængelig database, som Kina etablerede i 2017, ved navn *Global Poverty Reduction Online Knowledge Sharing Database* (Online fælles videns-database for global fattigdomsreduktion). En ny bog blev udgivet, *The Way Forward; Stories of Poverty Reduction in China (Vejen frem; historier om fattigdomsreduktion i Kina.)*

Forummets medsponsorer var: FN-organisationerne FAO (Fødevarer- og Landbrugsorganisation); IFAD (International Fond for Landbrugsudvikling) og WFP (Verdensfødevarerprogrammet); plus Kinas IPRCC (Det Internationale Fattigdomsreduktionscenter i Kina) og CIIC (Kinas Internet-Informationscenter).

Arrangementet i Rom fulgte efter et i Beijing med titlen Kinas Internationale Forum for Fattigdomsreduktion 2018, der også så deltagelse fra Verdensbanken, Asiatisk Udviklingsbank og andre institutioner. De seneste tal om Kinas fattigdomsreduktion, der blev givet på maj-begivenheden, fastslår, rapporteret af CGTN: »I alt blev 55,64 million kinesere med bosted i landdistrikterne løftet ud af fattigdom fra 2013 til 2016, og mindst yderligere 10 mio. vil ryste fattigdommen af sig i år, hvilket betyder, at antallet af kinesere i landdistrikterne, som er blevet løftet ud af fattigdom i løbet af fem år, vil overstige 65 mio. – groft regnet svarende til befolkningen i et større, europæisk land, såsom Storbritannien, Frankrig eller Italien.« Beijing-mødet lancerede en pris for fremragende tilfælde af succes, med titlen, »Global opfordrings- og udfordringspris for bedste praksisser til reduktion af fattigdom«.

Disse møder og initiativer viser Kinas bestræbelser på at gå ud med sin anti-fattigdomssucces. Med hensyn til forbedring af landbrug og indkomst, skiller Kinas rekord sig ud i forhold til de falske anti-fattigdomsprogrammer, der karakteriserer årene 2000-2015 med FN's såkaldte Millennium-erklæring – udarbejdet af det Britiske Udenrigsministerium, og hvor forskellige former for fremgangsmåder blev promoveret for at tjene det i forvejen eksisterende City of London/Wall Street monetære system og handelssystem, som oprindeligt forarmede folk. Grundlæggende set involverede disse kyniske programmer som regel at forbinde lokale landmænd til »verdensmarkeder« ved at knytte deres indsats til en »værdikæde«, der i praksis for det meste betød udnyttelse. For eksempel, efter det caribiske jordskælv i 2010, forbandt »hjælpeprogrammer« mangodyrkere i

Haiti til at levere billig mangomasse til Coca Cola til salg af trendy frugtdrikke i USA og Europa. Haiti blev efterladt forarmet.

I modsætning hertil involverer de kinesiske anti-fattigdomsprogrammer i landdistrikter at etablere transport, elektricitet, vand, boligforbedring og at identificere, hvordan man enten opgraderer den eksisterende produktion af afgrøder, eller også introducerer nye afgrøder, der er bedre egnet til området, samt/eller tilbyde flytning. I dette forløb sørges der for bedre sundhedsomsorg, uddannelse og kulturelle aktiviteter.

Talere på Rom-begivenheden gennemgik omfanget af den kinesiske succes og, hvad der nu må gøres internationalt. »I løbet af de seneste 40 år hr Kina løftet 700 mio. mennesker ud af fattigdom, hvilket udgør over 70 % af den globale fattigdomsreduktion. Kina har sat et mål for fjernelse af den resterende fattigdom frem til 2020, et årti foran FN's mål«, rapporterede CGTN 6. juni.

FAO-vicegeneraldirektør for programmer, Daniel Gustafson, der talte om den globale udfordring, sagde, »henved 703 mio. mennesker lever fortsat i ekstrem fattigdom ... og tallet for mennesker, der lider under kronisk manglende sikkerhed for fødevareforsyning, var 815 mio. i 2016, en stigning fra 777 mio. i 2015«.

Kinas internationale aktiviteter imod fattigdom og sult til dato blev gennemgået af Niu Dun, kinesisk ambassadør til FAO. »Vi har hidtil sendt flere end 1.000 eksperter og teknikere til Afrika, Asien, det sydlige Stillehavsområde, Latinamerika og Caribien for at hjælpe lande med at forbedre deres sikkerhed for fødevareforsyning.« Niu sagde, at rammen for samarbejde kommer fra FAO's programmer Syd-Syd- og Trekantsamarbejde.

Repræsentanter for hvert af de afrikanske lande, der deltog, gav specifikke oplysninger om deres nationers aktiviteter.

Foto: Grundskolen i Hujiaying i Kinas fjerne Shaanxi-provins er en af de skoler, der nyder godt af det kinesiske program, 'gratis frokost for børn'. Foto fra 2012.

[Direktør for FN's](#)

Verdensfødevareprogram tilskynder til anvendelse af den kinesiske model for at takle fattigdom i Nordkorea

14. maj, 2018 – Den administrerende direktør for Verdensfødevareprogrammet, David Beasley, har netop 8.-11. maj gennemført et besøg i Nordkorea for at vurdere behovet for nødforsyninger af fødevarer dér. I et interview 12. maj til Kinas Tv-netværk CGTN sagde Beasley, at han ikke havde fundet nogen trussel om hungersnød i D.P.R.K., men derimod en stor trussel om, og eksistensen af, under- og fejlernæring.

Korrespondent Hou Nu spurgte Beasley om hans opfattelse af de »fremtidige udsigter for samarbejde«, efter han havde talt med repræsentanter fra Kinas Landbrugsministerium, og, om Kinas »erfaring inden for fattigdomsreduktion« kunne hjælpe andre lande i verden.

»Kina er en fantastisk succeshistorie med hensyn til at adressere sult i verden. Vores mål er at afslutte sult i verden frem til 2030«, svarede han. »Det kan vi ikke gøre uden Kina. Og Kina har været en model for resten af verden at følge mht. ... at afslutte sult. For, raten af alvorlig fattigdom er netop faldet – det er uden fortilfælde – for over 800 million mennesker! Og under mine møder med Kinas ledere, siger jeg: 'Ligesom USA gjorde for årtier siden, [med] denne succes, må I hjælpe resten af verden. Og vi må gå i partnerskab sammen, så vi kan afslutte sult i alle lande i verden, og jeres succes er en model, der bør gentages'.«

Foto: Adm. dir. for FN's Verdensfødevareprogram David Beasley besøgte i sidste uge Nordkorea i fire dage, hvor han også besøgte landbrugsområder. (Foto fra 2017.)

Russerne smider endnu en bombe med

hensyn til briternes rolle i at iscenesætte svindelnummeret med det kemiske angreb i det østlige Ghouta

14. april, 2018 – Kun få timer før angrebet med krydsermissiler den 13. april mod Syrien, gav talsmand for det Russiske Forsvarsministerium, gen. Igor Konashenkov, en briefing i Moskva, hvor han, for anden gang i lige så mange dage, naglede briternes rolle i den totale fabrikering af den angivelige hændelse med kemiske våben i det østlige Ghouta, der blev brugt, som en fabrikeret *casus belli*, til at retfærdiggøre angrebet fra USA's, UK's og Frankrigs side. »I dag råder det russiske militærdepartement over flere beviser, der er vidnesbyrd om Storbritanniens direkte deltagelse i at organisere denne provokation i det østlige Ghouta«, sagde gen. Konashenkov. »Det russiske parti ved med sikkerhed, at, fra 3. til 6. april, blev repræsentanter for de såkaldte Hvide Hjelme influeret af London til den omgående gennemførelse af provokationen, der var forberedt på forhånd. De Hvide Hjelme fik informationer om, at militante kæmpere fra Jaish al-Islam skulle udføre en række voldsomme artilleribombardementer af Damaskus, 3. – 6. april. Bombardementet fra Jaish al-Islam havde til hensigt at fremprovokere en respons fra de syriske regeringsstyrker, rapporterede talsmanden, og således sætte scenen for provokationen. En dag tidligere havde Konashenkov beskrevet, hvordan jihadisterne havde iscenesat videoerne af de angivelige ofre for et kemisk angreb, iflg. øjenvidneberetninger, givet til det russiske militær. Et par dage tidligere havde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov advaret om, at »efterretningstjenester fra en stat, der nu stræber efter at være spydspids for en russofobisk kampagne, var involveret i denne fabrikation ... [Moskva har] uigendrivelige informationer om, at det var endnu en fabrikation«. På det tidspunkt tilbageholdt Lavrov de mere detaljerede efterretninger, som Konashenkov efterfølgende oplyste om. De russiske afsløringer, samt en voksende trommehvirvel af relaterede spørgsmål i hele verden, har tvunget briterne og deres allierede til at komme frem fra skyggerne og ihærdigt benægte de russiske anklager. På et temmelig voldsomt møde i FN's Sikkerhedsråd den 13. april, før luftangrebene blev lanceret, var Storbritanniens ambassadør Karen Pierce nødsaget til at fordømme Ruslands påstande, der blev fremlagt af general Konashenkov og her gentaget af Ruslands FN-ambassadør, Vassily Nebenzia, som »groteske, bizarre og direkte løgn. Jeg vil gerne kategorisk erklære, at

Storbritannien ikke har, og aldrig ville have, nogen som helst involvering i anvendelsen af kemiske våben«. Pierce blev forudsigeligt nok sekunderet af USA's FN-ambassadør, Nikki Haley, der foregav at være »i ærefrygt« over, at Nebenzia kunne komme med sådanne påstande »og holde masken«. Heksen Haley fløj atter i aktion på mødet den 14. april i FN's Sikkerhedsråd, der var indkaldt af Rusland for at fordømme aggressionen mod Syrien, og hun insisterede på, at disse videoer ikke var 'fake', og at en totalt optrappet, russisk misinformationskampagne nu var i gang. På lignende måde fremførte en lang artikel i den britiske avis *Guardian*, som blev udgivet sent om aftenen den 13. april, også benægtelser af Ruslands anklager i artiklens allerførste sætning, der citerede talskvinde fra Det Hvide Hus Sarah Sanders, der afviste den russiske påstand, og Heather Nauert fra Udenrigsministeriet, der gjorde det samme.

Foto: UK's FN-ambassadør Karen Pierce, UNSC 14. april.

[Rusland og Kina: Stop FN's Sikkerhedsråds 'Skyld'-resolution, med OPCW, der gør klar til efterforskning](#)

10. april, 2018 – En resolution i FN's Sikkerhedsråd, der er sponsoreret af USA, og som ville have skabt en »ny mekanisme for efterforskning, der kan placere skyld«, blev tirsdag vetoet af Rusland, med Bolivia, der opponerede og Kina, der afholdt sig fra at stemme, men verbalt kritiserede resolutionsforslaget. De øvrige 12 medlemmer af FN's Sikkerhedsråd stemte for resolutionen. Dette fandt sted samtidig med, at et efterforskningshold fra Organisationen for Forbud mod Kemiske Våben, OPCW, var på vej til Douma, Syrien, på invitation fra den syriske regering og med støtte fra Rusland.

Washington Examiner rapporterede, at Kinas FN-ambassadør Wu Haitao understregede, »Der bør ikke være nogen domsfældelse på forhånd af udfaldet«, med skabelsen af en ny Fælles Efterforskningsmekanisme. Men alle de store, vestlige nationer erklærede samstemmende, at Rusland og Syrien havde skylden for det angivelige angreb i Douma, før hændelsen efterforskes. Den britiske FN-ambassadør Karen Pierce sagde, »Ruslands troværdighed som medlem af rådet er nu tvivlsom«.

En resolution, som Rusland foreslog på tirsdagens møde, ville have støttet en efterforskning af OPCW for at afgøre, hvad der skete, men ville ikke have skabt en mekanisme, ved hvilken skyldsspørgsmålet for det angivelige angreb kunne placeres. Denne resolution fik seks stemmer i FN's Sikkerhedsråd, inkl. Rusland og Kina, med 2, der ikke stemte. Den blev vetoet af USA, Storbritannien og Frankrig, og fire andre medlemmer af rådet opponerede mod den.

I det tidligere møde om mandagen havde FN's særlige udsending til Syrien, Staffan de Mistura, sagt, »FN er ikke i stand til uafhængigt at verificere eller placere ansvar for dette angreb; men vi har bedt alle parter om at udvise den største tilbageholdenhed og undgå alle yderligere optrapninger eller konfrontationer«. Han havde advaret om, at »Nylige udviklinger bærer mere end nogensinde før risici for ... brudlinjer i Mellempøsten, der kunne få absolut katastrofale konsekvenser, som man næppe kan forestille sig«.

Førkrigs-propaganda og stunts er nu på højeste alarmberedskab; Rød Alarm

Leder fra LaRouchePAC, 9. april, 2018 – Vi befinder os i en situation med rød alarm, i betragtning af mønstret for provokationer fra den britiske, geopolitiske floks side, for at optrappe konfrontationen til et punkt, hvor det udløser generel krig. Mandagens tre timer lange møde i FN's Sikkerhedsråd reflekterer faren. Det var et frontalt sammenstød mellem UK, USA og Frankrig på den ene side, og hvis talpersoner udspyrede løgne, fornærmelser og spydigheder, og Rusland og Kina på den anden. Kina talte for en diplomatisk og politisk løsning. Rusland havde anmodet om mødet, der havde titlen, »Trusler mod international fred og sikkerhed«, og truslerne lå i de vilde anklager fra ambassadørerne Karen Pierce (UK), Nikki Haley (USA) og François DeLattre (Frankrig).

Det umiddelbart foreliggende spørgsmål er den falske påstand om den syriske regerings brug af kemiske våben i Douma, 7. april. Der eksisterer ingen beviser; iscenesatte videoer, udsendt af de berygtede aktører for britisk efterretning De Hvide Hjelme, kører konstant på de store medier. På mødet i FN's Sikkerhedsråd fordømte Haley Syrien som et »monster« for at udføre dette (fantom)-angreb med kemiske våben; hun fordømte Rusland som et »regime, der ikke kan føle skam«.

Præsident Donald Trump, der er mål for alt dette, talte til sit kabinet her til

morgen og sagde, at angrebet i Douma var »grusomt«, og »hvis de [Syrien, Rusland] er uskyldige«, hvorfor vil de så ikke give folk lov til at gå ind og bevise det«. Faktisk sagde både den russiske og den syriske ambassadør til Sikkerhedsrådet: send efterforskningsteams ind omgående. Lige med det samme. Kom i morgen.

Men, som i Skripal-sagen, og som med tidligere, ubegrundede anklager imod den syriske regering om kemisk krigsførelse, så er sandheden irrelevant for dem, der anklager.

Det er pointen. Dette aktuelle svindelnummer er ikke nogen separat begivenhed, men er en begivenhed i et mønster af provokationer i en sindssyg, igangværende strategi for konfrontation, der sætter hele planeten i fare. Er tankegangen den, at det ville være bedre at føre krig nu, snarere end senere, fordi det ville være mindre »kostbart«? Der har for ikke længe siden været en RAND-undersøgelse, som præcist hævdede dette vanvid. Der er galninge, der er tilbøjelige til at tænke på denne måde, især efter den russiske præsident Putins annoncering den 1. marts af nye våbentyper, og som, i stedet for at blive set som begrundelse for nødvendigheden af ægte forhandlinger om international sikkerhed, ses som en slutspilsmanøvre.

Den russiske ambassadør Vasilij Nebenzia talte strengt til sine modparter i FN's Sikkerhedsråd, »Jeg vil stille det retoriske spørgsmål: Forstår I den farlige tærskel, I bringer verden til?«

Helga Zepp-LaRouche opsummerede det mandag: vi sidder på en krudttønde. Hvis Trump går i fælden og går med i dette her, og, f.eks., en russisk soldat i Syrien bliver dræbt på en eller anden måde, befinder verden sig i akut fare for en generel krig.

Tidlig mandag morgen affyrede to israelske kampfly otte missiler mod et mål i Syrien, en flyvebase i Homs, som indtil for nylig blev brugt af russiske styrker. Det syriske luftforsvar skød fem missiler ned, men tre ramte målet og dræbte 14 mennesker, inkl. tre iranere. Ingen russere blev ramt. Israel gav ikke Rusland noget forhåndsvarsel; Israel informerede imidlertid Det Hvide Hus. Hvad sker der nu?

Præsident Trump, der mandag nat skulle mødes med militærrådgivere, gentog om morgenen, at han er 24 til 48 timer fra at beslutte, hvad han vil gøre mht. anklagerne om syrisk giftgas. Han og den franske præsident Emmanuel Macron talte i telefon søndag og sagde, de ville koordinere deres respons, sammenholdt med det, der sker i FN's Sikkerhedsråd mandag, og udstede deres handleplaner dagen

efter, eller kort tid derefter.

Samtidig med, at alt dette finder sted, rykkede FBI mandag ud med endnu et træk mod Trump, på vegne af den britiske Trumpgate-operation, med et raid om morgenen mod Michael Cohens kontor i New York City; Michael Cohen, der er mangeårig personlig advokat for præsident Trump.

I USA kommer der nu nogle responser, inkl. et åbent brev i dag til forsvarsminister James Mattis fra pensionerede oberst i hæren, Pat Lang, der kræver en kompetent efterforskning af, hvad det var, der skete i Douma, med det formål, ikke at blive offer for »et omhyggelig konstrueret propaganda-svindelnnummer«. Blandt kongresmedlemmer advarede Thomas Massie (R-KY) om, at kun Kongressen har retten til at beslutte en militæraktion, såsom i Syrien. Han angreb hårdt ideen om »evindelig krig«.

Vær i højeste alarmberedskab; rød alarm. Dette er meget alvorligt. Kontakt alle med sandheden.

[Se den nye Erklæring fra LaRouchePAC: »Nu er det Nok!«](#)

[Ruslands FN-ambassadør: Forstår I den farlige tærskel, I bringer hele verden til?](#)

9. april, 2018 – Det tre timer lange møde i FN's Sikkerhedsråd blev indkaldt på anmodning af Rusland, under emnet, »Trusler mod international fred og sikkerhed«. Det blev brugt som en scene for vilde anklager imod Rusland og Syrien fra de britiske, amerikanske, franske og hollandske ambassadørers side; men før dette, gav den russiske ambassadør Vassily Nebenzia en svidende, detaljeret fremlæggelse imod de løgne, der kastes mod Rusland og Syrien. Han fastslog med eftertryk over for hele forsamlingen, at vi befinder os ved et ekstremt farligt punkt. Han sagde, »Jeg vil stille et retorisk spørgsmål: Forstår I den farlige tærskel, I bringer hele verden til?«

Nebenzia gjorde opmærksom på de gentagne advarsler fra Rusland og Syrien til FN og OPCW om, at terrorister var i færd med at planlægge iscenesættelse af en hændelse med kemisk krigsførelse, for at kaste skylden på Damaskus.

»I har hørt disse advarsler.« Men der skete intet. Han krævede, at der omgående blev iværksat en OPCW-efterforskning for at verificere situationen i Douma. Vi sagde, »vi garanterer adgang«. Han sagde, at OPCW-missionen omgående må besøge; tage jordprøver og interviewe folk på stedet. »Vores udkast til en resolution er klar til at blive vedtaget i dag.«

Trioen, den amerikanske ambassadør Nikki Haley, Storbritanniens ambassadør Karen Pierce og Frankrigs ambassadør François DeLattre, med tilslutning fra den hollandske ambassadør Karel Van Oosterom, overgik hinanden med løgne og grove fornærmelser mod Rusland og Syrien. Haley sagde, »kun et monster gør dette«, – hvormed hun mente, at Syrien gasser sit folk; og hun tilføjede, at »Det russiske regime kender ikke til skam« og godkender det. Storbritanniens ambassadør Pierce lovpriste sin nation for den måde, den gennemfører en »uafhængig« efterforskning af Skripal-forgiftningen. Ambassadør Oosterom talte, som en tilbagevenden til Tony Blair, om behovet for »R2P« – Responsibility to Protect (Forpligtelse til at beskytte), dvs., at opfordre stiltiende til angreb mod Syrien under dække af en humanitær intervention. Oosterom sagde, »Vi støtter de humanitære Hvide Hjelme«.

Haley udvandrede på iøjnefaldende vis, da den syriske ambassadør Bashar al Ja'Afari begyndte at tale. Han rapporterede om den aktuelle situation i sit land og spurgte skarpt om morgenens missilangreb mod sit land, »Hvorfor ikke sige, Israel udførte denne aggression?« Ud over en kort, veltalende rapport om tidligere mangler på handlinger fra FN's side, gav al Ja'Afari en aktuel, specifik redegørelse om, hvad Syrien har overleveret til FN og OPCW om steder, hvor regeringen har fundet, at terroristerne havde giftige våben. Damaskus har sendt 145 breve frem til 1. april i år, om denne fare. Men, sagde han, de læste dem ikke engang, endsige handlede på dem.

Ja'Afari sagde, »Jeg meddeler, at vi ønsker en mission fra OPCW til at indsamle kendsgerninger så snart som muligt. Vi hilser et sådant besøg velkommen så snart som muligt. Jeg håber, det ikke lider samme skæbne som Ban Ki-moons mission i 2013 ...«, som ikke ankom før efter »fire måneder og 11 dage«.

Ambassadører tilføjede mødet fornuft og alvor, med kommentarer som dem fra ambassadør Kaivat Umarov fra Kasakhstan. Han spurgte, hvem andre, ud over De Hvide Hjelme, har nogen som helst rapport om denne tilskrevne hændelse i Douma med kemiske våben? Umarov bekræftede, at der var rapporter fra Syrien og Rusland om, at terrorister planlagde et kemisk angreb, og de blev ikke lyttet til af internationale organisationer.

Ambassadør Tkeda Elemu fra Etiopien talte, ud over også at kræve en mission til

at indsamle kendsgerninger, også om den internationale situation. Han sagde, at »tilliden mellem stormagterne er lav« og har alvorlige følger for fred. Det har »følger for bæredygtige udviklingsmål i udviklings sfæren«. Han talte bevægende om behovet for et »globalt sikkerhedsmiljø«.

Mod slutningen af mødet fastlog Nebenzia, der bad om at tale igen, tre punkter: 1) Rådets formand må sørge for, at Haley afholder sig fra at referere til legitime regeringer såsom Rusland som »regimer«; 2) Den britiske såkaldte efterforskning af Skripal-forgiftningen er ikke en efterforskning. Han knuste Pierces påstand; 3) »Vi bevæger os mod en farlig tærskel ... det bliver ikke forstået af nogen af vore vestlige kolleger.«

Foto: Den russiske FN-ambassadør Vassily Nebenzia taler i FN's Sikkerhedsråd: »Vi bevæger os mod en farlig tærskel ... det bliver ikke forstået af nogen af vore vestlige kolleger.« (Videograb, RT).

[Den russiske FN ambassadør Nebenzia kræver en FN-fredsplan for Yemen](#)

28. feb., 2018 – I en tale i går for et møde i FN's Sikkerhedsråd, adresserede Ruslands FN-ambassadør Vassily Nebenzia det presserende behov for at fremlægge en meningsfuld fredsproces for Yemen, i betragtning af den »katastrofale« humanitære krise i denne nation.

Under gårsdagens session angreb USA Iran og beskyldte det for at destabilisere situation i Yemen, såvel som også i hele regionen. Tidligere mislykkedes USA og UK med at få en resolution i FN's Sikkerhedsråd igennem, der beskyldte Iran for illegalt at forsyne de yemenitiske oprørere med våben.

Nebenziás bemærkninger fokuserede på den »særdeles vanskelige og komplicerede situation i Yemen«, som kræver en fredsproces »uden forudgående betingelser snarere end at lede efter syndebukke, [eller] at forsøge at tilpasse det ønskede resultat til en eller andens geopolitiske planer«. Han understregede ligeledes, at humanitærhjælp alene »ikke kan være med til at finde en levedygtig løsning på længere sigt. Situation må bringes ind på en politisk bane. Under de nuværende, kritiske omstændigheder er det vigtigt for FN at have en klar handleplan«.

En ny særlig udsending for Yemen, Martin Griffiths, er netop blevet udnævnt, og

Nebenzia understregede, at »vi forventer, han holder rådslagninger med alle konfliktens parter og udtænker sin handleplan, som kan inkluderes i den næste rapport til FN's Sikkerhedsråd.«

Foto: Ruslands ambassadør til FN Vassily Nebenzia siden juli, 2017.

[FN's hjælpeorganisationer advarer om intensivering af katastrofen i Yemen](#)

31. dec., 2017 – Tre FN-organisationer, Verdenssundhedsorganisationen, Verdensfødevarereprogrammet og FN's Børnefond (UNICEF), udstedte den 30. dec. en fælles erklæring med advarsel om, at Yemen hastigt er i færd med at skride ud i en intensiverende katastrofe som følge af den saudiskledede krig mod landet.

»Konflikten i Yemen har skabt den værste humanitære katastrofe i verden – en krise, der har opslugt hele landet«, lyder erklæringen. »Henvend 75 % af Yemens befolkning har behov for humanitærhjælp, inklusive 1,3 mio. børn, der ikke kan overleve uden det. Mindst 60 % af yemenitterne har nu ikke sikkerhed for fødevarer og ordentlige sanitære forhold. Endnu mange flere mangler adgang til basale sundhedsydelser. Under halvdelen af Yemens sundhedsfaciliteter fungerer på fuld kraft, og sundhedspersonalet har ikke fået løn i månedsvis.

Disse uhyrlige tal for konfliktens ødelæggelser er kun et spejlbillede af det, vi har kendskab til. I virkeligheden er situationen sandsynligvis værre. FN-organisationer har ikke fuld humanitær adgang til nogle af de hårdest ramte lokalsamfund. Mange steder kan vi ikke engang skønne, hvor store behovene er«, fortsætter erklæringen. »Men så meget ved vi: Yemen har overskredet det punkt, hvor det er tippet over i en hastig nedgang fra krise til intensiverende katastrofe.«

Der har været lidt fremskridt i de seneste dage, med genåbningen af Hodeidah havn, der har gjort indførsel af en vis mængde fødevarer og brændsel mulig. Der er imidlertid stadig en alvorlig mangel på brændsel til elektricitet og vandpumpestationer. »To tredjedele af yemenitter, der lever i ekstrem fattigdom, har nu slet ikke råd til vand, der er sikkert at drikke. Dette truer alt sammen med at underminere bestræbelserne på at begrænse det igangværende, dødbringende udbrud af difteri, kolera og akut vandig diarré.«

Alle, der i Yemen lider af kolera, har en næsten 100 % 's chance for at overleve, hvis de har adgang til fungerende sundhedsydelser, lyder erklæringen. »Men de stadigt forværende vilkår på stedet truer med at overvælde vores evne til at respondere. Hvis vi ikke kan få større adgang, og volden ikke stilner af, vil prisen i tabte liv blive uberegnelig. Det er grunden til, at vi nu igen appellerer til konfliktens parter om omgående at tillade fuld, humanitær adgang i Yemen, og om at stoppe kampene.«

[Direktør for FN's Afdeling for Rumfartsanliggender opfordrer til samarbejde mellem FN og Kina gennem Bælte & Vej Initiativet](#)

7. okt. 2017 – Kina promoverer aktivt den fredelige anvendelse af rummet og åbner sine egne rumfartsmissioner for andre lande, sagde Simonetta Di Pippo, direktør for FN's Afdeling for Rumfartsanliggender (UNOOSA). Di Pippo kom med disse bemærkninger i et interview med *Xinhua* under den 68. Internationale Rumfartskongres (IAC) i Adelaide, South Australia. Di Pippo sagde, at Kina, som et aktivt medlem af komiteen, havde deltaget med meget solide delegationer, og ligeledes – mht. teknologisk ekspertise – havde »præsenteret mange nye initiativer og ideer«.

Et af de nye initiativer er Bælte & Vej Initiativet, som Kina foreslog i 2013, og som tilsigter at opbygge handels- og infrastrukturnetværk, der forbinder Asien med Europa og Afrika langs med, og hinsides, den gamle Silkevejs ruter. Det omfatter det Økonomiske Silkevejsbælte og det 21. Århundredes Maritime Silkevej.

»Vi forsøger at forhandle bilateralt mellem UNOOSA og den kinesiske regering om, hvordan vi kan blive en del af Bælte & Vej Initiativet, et vigtigt initiativ, som Kina foreslår. Vi fokuserer naturligvis på rumforskningsdelen, rumfartsdelen, rumelementerne af Bælte & Vej Initiativet«, sagde Di Pippo.

»Vi har underskrevet flere aftaler med diverse kinesiske institutioner, der

strækker sig fra katastrofemanagement og nødrespons, anvendelsen af rumbaserede data og infrastruktur til katastrofemanagement og nødrespons, og til spørgsmål relateret til at åbne de videnskabelige data for alle i verden og samarbejde om udforskning og innovation«, sagde Di Pippo.

Di Pippo er særligt imponeret over Kinas indsats for at forsøge at åbne sine rumfartsmissioner for alle, især for udviklingslandene, gennem samarbejde med UNOOSA. »Vi har siden sidste år haft en meget interessant aftale med China Manned Space inden for området for bemandet rumfart. Gennem vores aftale åbner China Manned Space Kinas fremtidige rumstation for alle i verden, især for udviklingslandene og de fremvoksende lande.«

En annoncering af det forestående eksperiment for udviklingslande, der benytter den kinesiske rumstation, forventes senere i år. Di Pippo sagde, hun forventede, at Kina ville blive en stor spiller inden for udforskning af Solsystemet og hinsides, inklusive at sende automatiserede rumfartøjer og rumskibe mod andre legemer i Solsystemet, og på et givent tidspunkt, at sende mennesker.

»Kinas fortsatte og øgede engagement i den fremtidige udforskning af solsystemet vil hjælpe landet med yderligere at udvikle sig, og vil med sikkerhed hjælpe os gennem de stærke aftaler, vi har med den kinesiske regering om at hjælpe udviklingslande«, sagde hun.

»Det er en virkelig god, global fremgangsmåde. Vore diskussioner i Komiteen for den Fredelige Anvendelse af Rummet er altid meget konstruktive fra den kinesiske delegations side, for den globale udforskning af Solsystemet kan selvfølgelig kun være global. Så alle hovedaktørerne må arbejde sammen.«

Foto: Simonetta Di Pippo, italiensk astrofysiker og nuværende direktør for UNOOSA.

[Den russiske udenrigsministers tale i FN fremhæver Trumps erklæring om](#)

national suverænitet

22. sept., 2017 – I sin tale for FN's 72. Generalforsamling fremhævede den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, der talte som leder af den russiske delegation i den russiske præsidents fravær, i begyndelsen af sine bemærkninger kraftigt den amerikanske præsident Trumps stærke betoning af betydningen af princippet om national suverænitet.

Lavrov åbnede talen, der er udlagt på det Russiske Udenrigsministeriums webside, med at henvise til den resolution, som Generalforsamlingen har vedtaget om »Fremme af den demokratiske og ligeværdige internationale orden«, der »klart understreger, at indblanding i suveræne staters interne anliggender er uantageligt, statskup som en metode til magtskifte ikke anerkendes og behovet for at ekskludere fra international kommunikation forsøg fra visse staters side på at udøve ulovligt pres på andre, inklusive anvendelse af national jurisdiktion over fremmede territorier«.

Dette var grundlæggende set en introduktion til den russiske udenrigsministers fremhævelse af Trumps forsvar for national suverænitet: »Ikke desto mindre forandrer verden sig hele tiden. Det er glædeligt at notere sig, at den amerikanske præsident Donald Trump i tirsdags fra denne talerstol utvetydigt erklærede, at det er vigtigt at overholde principperne om national suverænitet i internationale anliggender; det er nødvendigt at sikre lederskab gennem eksemplet og ikke påtvinge andre nationer sin vilje; lande med forskellige værdier, kulturelle mønstre og forhåbninger kan ikke alene sameksistere, men også arbejde hånd i hånd på basis af gensidig respekt. Jeg mener, at alle kan skrive under på disse ord, især hvis USA's udenrigspolitik føres præcis på dette grundlag.«

Lavrov gentog Ruslands velkendte udenrigspolitiske interesser. Hans angreb på NATO er værd at bemærke: »NATO aspirerer til at genskabe koldkrigs klimaet og nægter at virkeliggøre princippet om ligeværdig og udelelig sikkerhed hen over OSCE-området, der højtideligt blev erklæret i 1990'erne ... I det seneste kvarte århundrede har Rusland i god tro gået sin del af vejen mod at eliminere arven efter den Kolde Krig, [og] har gjort meget for at styrke tillid og gensidig forståelse i det euro-atlantiske område, og i verden ...

Dette er imidlertid ikke blevet gengældt fra vore vestlige partners side, der har været overgearet ved illusionen om 'historiens afslutning', og som stadig forsøger at tilpasse blok-mod-blok-konfrontationens rudimentære institutioner til nutidens virkelighed. Vesten på sin side strukturerede sin politik i

overensstemmelse med princippet om »den, der ikke er med os, er imod os« og har valgt »kursen for hensynsløs NATO-udvidelse mod øst og har provokeret ustabilitet i det postsovjetiske område og tilskyndet til anti-russiske følelser«.

Om Ukraine fremlagde han præsident Vladimir Putins forslag om »at etablere FN-missionen til beskyttelse af OSCE-observatørerne i Donbass. Et relevant udkast til en resolution er blevet fremlagt i FN's Sikkerhedsråd«, og han udtrykte det håb, at »dette vil fremme afgørelsen af den interne ukrainske krise, som brød ud som følge af det forfatningsstridige kup, der blev begået af yderliggående radikale elementer. Vi ser frem til konstruktiv interaktion omkring disse spørgsmål med vore europæiske og amerikanske partnere, uden nulsumsspil«.

Med et angreb mod nynazisterne, formodentlig i Ukraine og de baltiske stater, sagde Lavrov: »Det er en skandale at bruge sit hensyn til tale- og ytringsfriheden som et påskud til at tolerere radikale bevægelser, der bekender sig til nynazistiske idealer og står for en heltedyrkelse af nazister og deres associerede. En konsekvent indsats fordres for at opsætte et sikkert skjold mod nynazisme, revanchisme, ekstremisme og xenofobi og fremme international og interkulturel harmoni ... Vi vurderer, at det er nødvendigt omgående at prioritere dette spørgsmål i FN's Generalforsamling og UNESCO med det formål at frembringe en hertil modsvarende ramme for at forhindre sådanne handlinger. Rusland vil fremlægge relevante forslag.«

Det er ligeledes værd at bemærke, hvad Lavrov sagde om Iran: »I dag ser verden oprørt til, mens USA påtvinger endnu en række restriktioner mod Iran, der, oven i købet, i deres natur er ekstraterritoriale og truer realiseringen af den Fælles Omfattende Handleplan, der blev én af hovedfaktorerne i international og regional stabilitet.«

Og med hensyn til krisen over Koreahalvøen understregede han atter, at de relevante FN-resolutioner, »alle sammen indeholder bestemmelser om nødvendigheden af at genoptage forhandlinger. Vi lancerer en appel om at stoppe blokering af disse bestemmelser. Der er intet alternativ til de politiske og diplomatiske metoder for adressering af atomspørgsmålet på Koreahalvøen, baseret på en dialog blandt alle interesserede parter. Vi opfordrer ansvarlige medlemmer af det internationale samfund til at støtte den russisk-kinesiske køreplan, der er indeholdt i Ruslands og Kinas Udenrigsministeriers fælles erklæring fra 4. juli«.

Foto: Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov taler for FN's 72. Generalforsamling.

FN: Kinas udenrigsminister kræver dialog om Koreahalvøen; promoverer Bælt & Vejs succes for verdensfred

22. sept., 2017 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi adresserede den generelle debat i FN's 72. Generalforsamling i går, hvor han gentog sit lands krav om en dialog for at løse krisen over Koreahalvøen. Han understregede atter Kinas forpligtende engagement til at bevare en atomvåbenfri halvø, men opfordrede også parterne til ikke at gøre noget, der kunne øge spændingerne. »Alle parter må spille en konstruktiv rolle«, understregede han.

Wang understregede den centrale rolle, som FN har spillet i at bevare freden i løbet af de seneste syv årtier og understregede behovet for, at FN bevarer fokus på løsningen af atomvåbenkrisen på halvøen. Han sagde også, at verden nærmer sig årsdagen for den første aftale, man opnåede for at indskrænke den Demokratiske Folkerepublik Koreas (Nordkoreas) atomvåbenprogram, som et resultat af sekspartsforhandlingerne, som havde »formuleret en køreplan« for atomafrustning. Det fandt sted for 12 år siden, men, »Denne erklæring er ikke forældet«, sagde Wang Yi.

Han sagde også, at FN må spille en fremtrædende rolle i udviklingssektorens fortsatte økonomiske udvikling og understregede, at den økonomiske genrejsning efter 2008-krisen »stadig var op ad bakke«. Han sagde, at FN må være en hovedfaktor i forfølgelse af en udviklingspolitik, der drager fordel af »nye videnskabelige revolutioner« i horisonten, og i hvilken bestræbelse »FN fortsat må sætte tempoet«, og han understregede betydningen af FN's charter. »Globalisering er ikke et spørgsmål om Øst vs. Vest«, sagde han. »Vi bør ikke følge jungleloven. Lande bør blomstre sammen.«

Han sagde, at der har været en »betydningsfuld rejse for Kina« i løbet af de seneste fem år. »Kina vil aldrig søge herredømme, og vil altid stemme for fred.« Han rejste også spørgsmålet om den forestående Kinas Kommunistiske Partis Kongres, »som vil åbne et nyt kapitel i den kinesiske drøm«, og han promoverede den succes, som Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i maj måned havde været, og som »leverede flere end 270 projekter«. Til næste år, sagde han, vil Kina følge op på dette ved at være vært for Kinas Internationale Udstilling.

Foto: Kinas udenrigsminister Wang Yi taler for FN's 72. Generalforsamling.

»Drag ikke udenlands i søgen efter uhyrer at ødelægge«. LaRouche PAC Internationale Webcast, 22. sept., 2017.

I sin berømte tale til Kongressen advarede John Quincy Adams om, at Amerika »drager ikke til udlandet i søgen efter uhyrer at ødelægge«, men snarere respekterer »andre nationers uafhængighed samtidig med at bevare sin egen ... og afholder sig fra indblanding i andres anliggender«. Et ekko af denne principerklæring fra John Quincy Adams kunne i denne uge høres i præsident Trumps tale til FN's Generalforsamling, hvor han reelt erklærede afslutningen på politikken for regimeskifte og en unipolær verdensorden, som har domineret de seneste to administrationer, og erklærede, »Vi forventer ikke, at forskellige lande skal være fælles om de samme kulturer, traditioner eller endda regeringssystemer« og opfordrede til »en verden af stolte, uafhængige nationer, der ... gør fælles sag i den største fælles interesse for os alle: en fremtid med værdighed og fred for befolkningen på denne vidunderlige Jord«.

Men præsident Trump modsagde imidlertid sig selv i selvsamme tale og opremsede bogstavelig talt et litani af ikke mindre end et halvt dusin »uhyrer, der skulle ødelægges«, fra Nordkorea til Iran, til Cuba, Venezuela og Syrien. Denne dobbelthed, som man ikke kan karakterisere som andet end »En fortælling om to taler«, som indeholdt det bedste og det værste, reflekterer den kamp, der nu raser, om dette præsidentskabs sjæl. De positive elementer af denne tale, som åbenlyst reflekterer en hældning mod at arbejde sammen med nationer som Kina og Rusland, må omfavnes. Men de andre, meget destruktive aspekter må opgives og summarisk afvises, og erkendes som det, de er: forsøg på at køre af sporet, det positive potentiale for et nyt system med win-win-relationer, udført af dem, der af geopolitiske grunde er imod det fremvoksende, nye paradigme for fred gennem økonomisk udvikling, som eksemplificeres af Kinas politik for den Nye Silkevej.

Vært Matthew Ogden: Godaften; det er 22. sept. 2017. Tak fordi I lytter til vores ugentlige, strategiske webcast her fra LaRouche PAC.

I denne uge har vi set FN's Generalforsamling samles i New York City. Lad mig begynde aftenens udsendelse med at citere en stor, amerikansk præsident, statsmand og diplomat, hvis 250. fødselsdag vi fejrer i år: John Quincy Adams sagde det følgende i sin berømte tale til Kongressen den 4. juli, 1821: »Amerika udråbte for menneskeheden de uomstøttelige rettigheder, som er menneskets natur, og de eneste lovlige fundament for regering. I forsamlingen af nationer ... rakte Amerika det ærlige venskabs, den ligeværdige friheds og den generøse gensidigheds hånd frem til dem. Hun har ... respekteret andre nationers uafhængighed og samtidig hævdet og bevaret sin egen. Hun har afholdt sig fra indblanding i andres anliggender, selv, når konflikterne har været over principper, som hun holder sig til, som til den sidste, vitale dråbe, der når hjertet ... Hvor som helst standarden for frihed og uafhængighed har udfoldet sig, eller vil udfolde sig, dér vil hendes hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner være ... Men, *hun drager ikke til udlandet i søgen efter uhyrer, der skal ødelægges*. Hun er en velynder af frihed og uafhængighed for alle. Hun forfægter og advokerer kun sin egen. Hun vil anbefale den almene sag gennem sin stemmes udtryk og sit eget eksempel venlige sympati. Hun ved meget vel, at, ifald hun melder sig under andre faner end sin egen, er det end fanen for udenlandsk uafhængighed, ville hun involvere sig, så hun ikke kunne vikle sig ud, i alle krigene født af interesse og intrige, af personlige griskhed, misundelse og ærgerrighed, der antager frihedens farver og tilraner sig en frihedens standard ... Hendes politiks fundamentale grundsætninger ville umærkeligt skifte fra frihed til magt. Båndet på hendes pande ville ikke længere gløde med frihedens og uafhængighedens uudsigelige pragt; men ville i dets sted snart blive erstattet af et imperialt diadem, der med falsk og uren glans udsender de skumle stråler af herredømme og magt. Hun kunne blive verdens diktator: hun ville ikke længer være herskeren af sin egen ånd.«

Denne principerklæring fra John Quincy Adams, som blev holdt for næsten 200 år siden, og som på mange måder var forudvidende på grænsen til det profetiske i sin advarsel; denne tale bør udgøre grundlaget for vores udenrigspolitik som republik, og er faktisk fortsat i centrum for spørgsmålet om fred og krig den dag i dag. Det er i forhold til denne erklæring, at vores ledes udtryk, siden dengang og frem til i dag, for amerikansk udenrigspolitik må måles og sammenlignes.

Her følger engelsk udskrift af resten af webcastet:

Now, let us shift our focus to the speech which President

Trump delivered at the United Nations General Assembly on Tuesday

of this week. I don't think that there's any other way of characterizing what President Trump had to say other than to call it "The Tale of Two Speeches". In some respects, it could be seen as the best of all possible speeches; but in other respects, and in a very large way, very substantially so, it was the very worst of all speeches. As Helga Zepp-LaRouche said, it was almost as if he delivered two completely separate and contradictory speeches at once. One thing that's very clear for the observer, is that there are many opposing interests at work in this administration, and that there's a fierce policy war ongoing right now behind the scenes for the very soul of this Presidency. It's one which it is our responsibility to be very clear-eyed about, to understand what the factors involved here are, including the ongoing political coup attempt against this Presidency from inside many of the institutions of our own government. But also to articulate the fact that this war is ongoing, with sobriety and clarity. And we must do this if we are indeed intending to allow the very positive potential which is reflected in this speech, to defeat the very negative tendencies which are also very clearly present.

So, let's take a look first at the positive elements of this

speech. Granted, if you've only been reading the Western media accounts, you might not have been exposed to many of the parts which you are about to hear; and you might be very ignorant of the fact that there was a very substantially positive aspect of this speech. For those who were there in the assembly hall listening to the speech, and then for you who are viewing this webcast right now, you might be surprised at the positive and hopeful and clear-headed tone which began this speech. One which is perhaps very reminiscent of some of the statements that you just heard John Quincy Adams make in that speech from almost 200 years ago.

What I'd like to do for you, is just play about seven or eight minutes of the beginning of President Trump's speech to the United Nations General Assembly.

PRESIDENT DONALD TRUMP

: To put it simply, we meet at a time of both of immense promise and great peril. It is entirely up to us whether we lift the world to new heights, or let it fall into a valley of disrepair.

We have it in our power, should we so choose, to lift millions from poverty, to help our citizens realize their dreams, and to ensure that new generations of children are raised free from violence, hatred, and fear.

This institution was founded in the aftermath of two world wars to help shape this better future. It was based on the vision that diverse nations could cooperate to protect their sovereignty, preserve their security, and promote their prosperity.

It was in the same period, exactly 70 years ago, that the United States developed the Marshall Plan to help restore Europe. Those three beautiful pillars – they're pillars of peace, sovereignty, security, and prosperity.

The Marshall Plan was built on the noble idea that the whole world is safer when nations are strong, independent, and free. As President Truman said in his message to Congress at that time, "Our support of European recovery is in full accord with our support of the United Nations. The success of the United Nations depends upon the independent strength of its members."

To overcome the perils of the present and to achieve the promise of the future, we must begin with the wisdom of the past.

Our success depends on a coalition of strong and independent nations that embrace their sovereignty to promote security, prosperity, and peace for themselves and for the world.

We do not expect diverse countries to share the same cultures, traditions, or even systems of government. But we do expect all nations to uphold these two core sovereign duties: to respect the interests of their own people and the rights of every other sovereign nation. This is the beautiful vision of this institution, and this is foundation for cooperation and success.

Strong, sovereign nations let diverse countries with different values, different cultures, and different dreams not just coexist, but work side by side on the basis of mutual respect.

Strong, sovereign nations let their people take ownership of the future and control their own destiny. And strong, sovereign nations allow individuals to flourish in the fullness of the life intended by God.

In America, we do not seek to impose our way of life on anyone, but rather to let it shine as an example for everyone to watch. This week gives our country a special reason to take pride in that example. We are celebrating the 230th anniversary of our

beloved Constitution – the oldest constitution still in use in the world today.

This timeless document has been the foundation of peace, prosperity, and freedom for the Americans and for countless millions around the globe whose own countries have found inspiration in its respect for human nature, human dignity, and the rule of law.

The greatest in the United States Constitution is its first three beautiful words. They are: “We, the people.” Generations of Americans have sacrificed to maintain the promise of those words, the promise of our country, and of our great history. In America, the people govern, the people rule, and the people are sovereign. I was elected not to take power, but to give power to the American people, where it belongs.

In foreign affairs, we are renewing this founding principle of sovereignty. Our government’s first duty is to its people, to our citizens – to serve their needs, to ensure their safety, to preserve their rights, and to defend their values.

As President of the United States, I will always put America first, just like you, as the leaders of your countries will always, and should always, put your countries first. [Applause.]

All responsible leaders have an obligation to serve their own citizens, and the nation-state remains the best vehicle for elevating the human condition. But making a better life for our people also requires us to work together in close harmony and unity to create a more safe and peaceful future for all people.

The United States will forever be a great friend to the world, and especially to its allies. But we can no longer be taken advantage of, or enter into a one-sided deal where the United States gets nothing in return. As long as I hold this office, I will defend America's interests above all else.

But in fulfilling our obligations to our own nations, we also realize that it's in everyone's interest to seek a future where all nations can be sovereign, prosperous, and secure.

America does more than speak for the values expressed in the United Nations Charter. Our citizens have paid the ultimate price to defend our freedom and the freedom of many nations represented in this great hall. America's devotion is measured on the battlefields where our young men and women have fought and sacrificed alongside of our allies, from the beaches of Europe to the deserts of the Middle East to the jungles of Asia.

It is an eternal credit to the American character that even

after we and our allies emerged victorious from the bloodiest war in history, we did not seek territorial expansion, or attempt to oppose and impose our way of life on others. Instead, we helped build institutions such as this one to defend the sovereignty, security, and prosperity for all.

For the diverse nations of the world, this is our hope. We want harmony and friendship, not conflict and strife. We are guided by outcomes, not ideology. We have a policy of principled realism, rooted in shared goals, interests, and values.

OGDEN: So, that was the beginning of President Trump's speech to the United Nations General Assembly. As has been reported, immediately afterwards in a press conference, Foreign Minister Sergey Lavrov of Russia responded very favorably to that aspect of the speech. As he said, "I think it's a very welcome statement, which we haven't heard from an American leader for a very long time." This is true, in this aspect of the speech; because what you just heard from President Trump was essentially a declaration that the policy of regime-change was over. He said, we're looking for a coalition of strong and independent nations that will be sovereign nations, but will exist in shared

security, prosperity, and peace. So, an end to the so-called “unipolar” world. He said, “We do not expect diverse countries to share the same cultures, traditions, or even systems of government.” He said we should “let diverse countries with different values, different cultures, and different dreams not just coexist, but work side by side on the basis of mutual respect.” And, he said, these countries can work to make a better life for all people by working together in “harmony and unity”. For the diverse nations of the world, this is our hope,” he said. “We want harmony and friendship, not conflict and strife.”

So, this is a very positive statement of US foreign policy; and one which could be taken as an end to the commitment to geopolitics and a unipolar world. However, from there, the speech took a very dramatic turn. Immediately after vowing that the policy of regime-change was over, President Trump proceeded to list off no less than half a dozen regimes in this world which must be changed or overthrown. Literally, he had a litany of “monsters to destroy”, in the words of John Quincy Adams. Apart from vowing to “totally destroy North Korea”, he also called to dismantle the Iranian nuclear deal; calling the Iranian

government a “corrupt dictatorship behind the false guise of a democracy”. And he similarly went after Syria, Cuba, and Venezuela. Curiously, nowhere did he call out the Saudis for their genocidal war that’s now being perpetrated against the people of Yemen, or their support – financial and otherwise – for the hijackers that attacked the very city in which he was speaking on 9/11 and killed almost 3000 Americans. A case which is now being litigated by family members of the victims of 9/11 in front of US court.

So, after hearing the initial statements of harmony and friendship and respect for sovereignty and not seeking to impose our way of life on anyone, but rather letting diverse nations with diverse values, cultures, dreams, and even systems of government, not merely mutually coexist but work side by side on the basis of mutual respect. After hearing those words – frankly so reminiscent of what you heard John Quincy Adams say in his address from 1821 – it was rather shocking to then hear in exactly the same speech, President Trump proceed with a litany of threats and regime change which frankly was reminiscent of George W Bush’s infamous Axis of Evil speech. We saw how that proceeded with the case of the regime-change war in Iraq. So, this is

precisely what John Quincy Adams had warned so strongly against in the words "Let us not go abroad in search of monsters to destroy."

But then, after that litany of threats, President Trump then proceeded to conclude his speech by saying the following: "Our hope is a world of proud independent nations that embrace their duties, seek friendship, respect others, and make common cause in the greatest shared interest of all. A future dignity and peace for the people of this wonderful Earth. This is the true vision of the United Nations, the ancient wish of every people, and the deepest yearning that lives inside every sacred soul."

So, as I said, it was almost like the Tale of Two Speeches, which somehow both got combined into one address. But the kind of self-contradiction and duality which was on display and came across almost as being schizophrenic on the part of the speech writer, taking very due note of the very positive aspects of what he laid out in the beginning, what maybe could be called the Trump Doctrine, the end of this unipolar world and the end of regime change; the very dangerous and negative aspects of what he then proceeded to say in the very same speech should not be sugar-coated by any means.

In speaking with Helga Zepp-LaRouche earlier today, she had the following to say. She said, "It's very clear that Foreign Minister Lavrov responded to the positive elements of Trump's speech. But it's also clear that there are very negative and very destructive elements of Trump's speech which came across as almost two different speeches. How can you denounce regime change on the one hand, and then make a list of half a dozen regimes that you demand to be changed in the very same speech?"

She said that "The solution here is that Trump has to follow through on the constructive things he said; but he must also abandon the policies which are obviously destructive. This North Korea thing could blow up at any minute, if this policy continues," she said. "It's nice that he said the things that he did in the beginning; but it's almost like they are two opposing policies coming out of his mouth. What's very clear is that there are two opposing interests working on Trump. There's a war ongoing for the soul of this Presidency. The positive elements of this policy statement must be reinforced and strengthened," she said. "But, the negative elements – such as the verbal escalation against North Korea – should be recognized as an effort on the part of certain elements in this administration to

drive a wedge in the potential for cooperation between the United States and China. This policy," she said, "has clearly been inserted by the neo-con elements which are still influencing this Presidency.

"What we must do, is demand that Trump stick to his promise which he expressed in the campaign, to cooperate with Russia and with China. This is the world of independent nations united for 'common cause and shared interests' which he referred to in the conclusion of his speech. This should absolutely be pursued," she said, "but what that means is that this other stuff has got to go." She noted that now with the increase in the US military budget, which is now greater than ever before, we have nearly \$700 billion in our military budget; far greater than the next seven countries in the world combined. She asked the question: How much of this money could be used for infrastructure instead? She also emphasized that the point is that we have an extraordinary opportunity on our hands; but there are also very real dangers facing us as well.

In reflecting on what's occurred this week, it's always very important to approach the situation from above; from the top down. The defining question for anybody who's sober-minded in

international relations today is, will the world unite around the New Paradigm of development which has been initiated by China in the form of the New Silk Road policy? Or, will a continuation of the perpetual warfare policy and regime-change policy of the past two administrations be allowed to escalate and to derail this emerging potential? Both in terms of undermining the ability of the United States and countries such as China and Russia to cooperate, and also in a very real way, threatening to actually bring the world to the brink of thermonuclear war. Will the United States abandon the geopolitics associated with the Cold War and the British imperial of zero-sum game and unipolar hegemony, and instead embrace the win-win paradigm of peace through development and relationships between countries based on mutual respect, mutual benefit, and mutual gain?

The answer to that question still remains unclear in the wake of President Trump's address to the United Nations General Assembly, either in the positive or in the negative. But, if you look at the world stage, we are watching before our very eyes, a new paradigm in the relations between nations emerge. This is seen very clearly in the Belt and Road Initiative and all the developments that are associated with that – the positive

development projects that China is bringing to central Asia, and emphatically bringing to Africa, and bringing to Latin America.

Apart from all the political gossip and all the partisan propaganda and media punditry that you're exposed to on a daily basis, the question for an American citizen to ask is, how will President Trump respond to this emerging new paradigm? And how will the United States fit into that emerging new international dynamic of peace through development? That's the measuring rod against which not only his words but his actions must be judged.

He has some very clear opportunities in the coming months to follow through on what is clearly his inclination for a positive relationship with China and with Russia; including his seemingly very positive personal relationship with President Xi Jinping.

The ASEAN summit is upcoming in less than two months, and it has been announced that President Trump will be travelling to attend the ASEAN summit. As part of that trip to Asia, he will be making his very first state visit to China. This has all of the positive potentials; it implies everything that could occur in terms of the United States joining the New Silk Road, following up on the attendance to the Belt and Road Forum by Matthew Pottinger, who was sent personally by Trump as an envoy of the

United States. The personal visits that President Xi Jinping has made to the United States; the very good appointment of Terry Bransted to be the Ambassador to China, who we know has very positive views of China-US relations. Also, emphatically the question of Chinese investment into rebuilding the infrastructure of the United States, in the wake of Hurricane Harvey, Hurricane Irma, now Hurricane Maria and the destruction that that has wrought on the island of Puerto Rico. This question of not only reconstruction, but construction of an entirely new infrastructure platform in the United States could not be more urgent. President Trump has committed himself to at least \$1 trillion in investment in that kind of infrastructure. We know that the scale is far, far greater; and that requires a return to Hamiltonian economics. But it also requires the United States to enter into a very decisive and reciprocal relationship with China in terms of mutual investment and mutual development. That is the framework around which the positive opportunities for cooperation with China can be built.

If we take that kind of approach from above and say it's not within the interstices of Congressional partisan politics, or bickering inside the halls of Congress that we're going to make

the necessary policy revolution in terms of the economics of the United States. But it's from recognizing that a far greater global process is now underway; a dynamic which is sweeping the planet. It's sweeping away both the geopolitical paradigm of British imperial divide and conquer geopolitics; but it's also bringing in an entirely new approach to how you construct peace through economic development.

So, the defining question in international relations is, how will the United States fit into that? That remains the overarching question at the very root of this fight for the soul of the US Presidency.

As we've documented and will be continuing to document in an exposé which is forthcoming from LaRouche PAC, there is a very real concerted effort from inside the institutions of the United States to undermine this Presidency and to box Trump into making very real strategic mistakes. The time has come for him to learn those lessons and to throw that aspect out, and to embrace the positive aspects as you could hear in the beginning of this address to the United Nations General Assembly.

So, let me go back to the words of President John Quincy

Adams, who was our chief diplomat as Secretary of State for many

years, who was diplomat to the nation of Russia, and after being President for one successful term, returned to the United States Congress and fought a battle against slavery which in turn inspired Abraham Lincoln. But in his prophetic and very prescient speech, he warned that yes indeed, the United States of America will proclaim the "inextinguishable rights of human nature", will abstain from "interference in the concerns of others", will "respect the independence of other nations while asserting and maintaining her own." "But America does not go abroad in search of monsters to destroy." He warned that if we were to do that, the "fundamental maxims of our policy would change insensibly from liberty to force. We would no longer beam with the splendor of freedom and independence, but instead an "imperial diadem would be substituted, flashing in false and tarnished lustre in the murky radiance of dominion and power." We would become the dictator of the world; "no longer the ruler of [our] own spirit."

So, let us take a lesson from the words of John Quincy Adams. Let us once and for all abandon the regime-change geopolitics of the last two administrations; and let us embrace decisively and fully the new win-win paradigm which has been

spelled out so clearly by President Xi Jinping of China, both in words and in actions. And was indicated by President Trump in the beginning of his speech to the United Nations General Assembly. Let us embrace those policies, and let us abandon the policies of regime change and perpetual war.

Thank you for joining me here today, and please stay tuned to larouchepac.com.

[Vi er stillet over for et valg](#)

Leder fra LaRouche PAC, 21. sept., 2017 – Det store spørgsmål, som historien stiller os i dette øjeblik, og som vil afgøre den fremtidige, historiske kurs, og endda, om der i det hele taget bliver nogen fremtidig historie, er, om USA, under præsident Donald Trump, fuldt og helt vil gå sammen med Kina og Rusland i det store Verdenslandbro-projekt samtidig med, at USA gennemfører statsmand og økonom [Lyndon LaRouches Fire Love](#).

Præsident Trumps tale for FN den 19. sept., som med overlæg er blevet fuldstændig forvrænget af de løgnagtige transatlantiske medier, demonstrerer for enhver, der tager sig tid til at læse den, hvor tæt vi er på endelig at skabe de historiske forandringer til det bedre – hvis vi handler nu. Som det ses i de nedenstående, korte uddrag, så var præsident Trumps faktiske tale en passioneret appel til den suveræne nationalstats evne til at forbedre skæbnen og vilkårene for menneskeheden, og suveræne nationalstaters evne til at gøre fælles sag på vegne af den menneskelige art og faktisk skabe en ny renæssance. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov responderede korrekt til fremstødet i præsident Trumps tale som helhed, da han karakteriserede den som »bemærkelsesværdig« og »en meget velkommen erklæring, som vi ikke har hørt fra en amerikansk leder i meget lang tid«.

Samtidig var der også de barske fordømmelser af fire udenlandske regeringer. Der er ingen grund til at gentage dem her, for det er det eneste, medierne har dækket af talen, hvor de i en uendelighed gentager og udlægger det. Men det er uklogt, og de øger faren for krig.

LaRouche-bevægelsens bestræbelser nu kan være afgørende for, hvilken vej, dette går, selv på kort sigt. Vil kupforsøget mod præsidenten blive overvundet og endelig sætte ham fri til fuldt ud at samarbejde med Rusland og Kina, som han ønsker, og som han må? Det vil forandre alt.

Den hårde kampagne imod »Russia-gate«-svindlen mod præsidenten, som blev udkæmpet ved hjælp af *Veteran Intelligence Professionals for Sanity's* (VIPS) memorandum fra 24. juli, har inspireret flere kræfter til at gå ind i kampen. Og den har været med til at inspirere dem, der allerede kæmper, til at kæmpe mere beslutsomt og ihærdigt. I går udgav Bill Binney og Ray McGovern fra VIPS, der netop har talt på en *EIR*-konference i Manhattan den 9. sept., en ny hit-artikel, »Flere huller i narrativen om Russia-gate«, på *Consortium News*, og som snart vil komme i *EIR*-magasinet. De fører krigen direkte over i fjendens lejr og giver ingen indrømmelser. Ligeledes i går tweetede chef for WikiLeaks, Julian Assange, at hverken Robert Muellers team eller Senatets Efterretningskomite havde »gjort sig den ulejlighed« at kontakte WikiLeaks eller ham selv. Dette gør hele deres såkaldte efterforskning ugyldig – at de ikke gør noget som helst forsøg på at kontakte en part, der alene er i besiddelse af betydningsfulde, og muligvis afgørende, beviser.

Nu har orkanen Maria »totalt ødelagt«, som præsident Trump sagde, Puerto Rico, som aldrig før i dets historie. Dets elektricitetsnet er ødelagt og må genopbygges fra grunden. Der er massive oversvømmelser. Den føderale regering responderer til nødsituationen, men det stiller omgående det overordnede spørgsmål: en genopbygning af alle de ramte områder i USA og indsættelse af den rette, nye infrastruktur, kan kun gøres gennem LaRouche-planen og LaRouches Fire Love, indbefattet massiv udstedelse af statslige kreditter sådan, som LaRouches handleplan for nødsituationen, [»Ikke flere Harvey-katastrofer«](#) fra 31. august, dikterer.

Foto: Præsident Donald J. Trump taler for den 72. samling af FN's Generalforsamling. (Official White House Photo by D. Myles Cullen)

Præsident Trump i FN – Hvad I gik glip af

21. sept., 2017 – De følgende, korte uddrag repræsenterer den reelle, overordnede retning og indholdet som helhed, af præsident Trumps tale for FN's Generalforsamling den 19. sept. – og ikke de udvalgte klip, som de løgnagtige medier i én uendelighed gentager og brygger videre på. Et blik på det komplette udskrift eller en video, der ikke er klippet i, bekræfter dette. Ingen, der er offer for de transatlantiske medier, ville have nogen anelse om, hvorfor den russiske udenrigsminister sagde til interviewererne fra Associated Press og TASS, at han fandt talen »bemærkelsesværdig«.

Trump sagde:

»Det står i vores magt, ifald vi vælger det, at løfte millioner ud af fattigdom, hjælpe vore borgere til at realisere deres drømme og sikre, at nye generationer af børn kan vokse op, fri for vold, had og frygt.

For at overvinde nutidens farer og opfylde forhåbningerne til fremtiden, må vi begynde med fortidens visdom. Vor succes afhænger af en koalition af stærke og uafhængige nationer, der omfavner deres suverænitet for at fremme tryghed, fremgang og fred, for sig selv, og for verden.

Vi forventer ikke, at forskellige lande skal være fælles om den samme kultur, de samme traditioner eller endda de samme regeringssystemer. Men vi forventer, at alle nationer overholder disse to, suveræne kerneforpligtelser: at de respekterer deres eget folks interesser og alle andre, suveræne nationers interesser. Dette er denne institutions skønne vision, og det er fundamentet for samarbejde og succes.

Stærke, suveræne nationer lader forskellige lande med forskellige værdier, forskellige kulturer og forskellige drømme ikke blot sameksistere, men arbejde side om side på basis af gensidig respekt.

Stærke, suveræne nationer lader deres folk tage deres egen fremtid i besiddelse og have kontrol over deres egen skæbne. Og stærke, suveræne nationer giver personer lov at blomstre i livets fylde, som det var Guds plan.

I Amerika søger vi ikke at påtvinge nogen vor livsstil, men lader den snarere skinne som et eksempel, alle kan se. Denne uge giver vort land en særlig grund

til at være stolte over dette eksempel. Vi fejrer 230-års jubilæet for vor elskede Forfatning – den ældste forfatning i verden, der stadig er i kraft ...

I udenrigsanliggender fornyer vi dette grundlæggende princip om suverænitet. Vor regerings første forpligtelse over for dens folk, over for vore borgere – er at tjene deres behov, sikre deres tryghed, beskytte deres rettigheder og forsvare deres værdier.

Som USA's præsident vil jeg altid sætte Amerika først, ligesom I, som ledere af jeres lande, altid vil, og altid bør, sætte jeres lande først. [Applaus]

Alle ansvarlige ledere er forpligtet til at tjene deres egne borgere, og nationalstaten er fortsat det bedste middel til at opløfte menneskenes livsbetingelser.

Men, at skabe et bedre liv for vort folk, fordrer også, at vi arbejder sammen i tæt harmoni og enhed for at skabe en mere sikker og fredelig fremtid for alle folk ...

Med opfyldelsen af vore forpligtelser over for vore egne nationer, indser vi også, at det er i alles interesse at søge en fremtid, hvor alle nationer kan være suveræne, fremgangsrige og trygge ...«

Og som konklusion sagde han:

»Vi udsender nu en opfordring om en stor opvågning af nationer, om en genoplivelse af deres ånd, deres stolthed, deres folk og deres patriotisme.

Historien stiller os spørgsmålet, om vi lever op til opgaven. Vort svar vil være en fornyet vilje, en genopdaget beslutsomhed og en genfødt helligelse. Vi må besejre menneskehedens fjender og befri selve livets potentiale.

Vort håb er et ord – og en verden af stolte, uafhængige nationer, der omfavner deres forpligtelser, søger venskaber, respekterer andre og gør fælles sag i den største fællesinteresse af alle: en fremtid med værdighed og fred for befolkningen på denne vidunderlige Jord.

Dette er De forenede Nationers sande vision, ethvert folkeslags ældgamle ønske og den dybeste længsel, der lever i hver eneste, hellige sjæl.

Lad dette være vor mission, og lad dette være vort budskab til verden: Vi vil

kæmpe sammen, yde ofre sammen og stå sammen for fred, for frihed, for retfærdighed, for familie, for menneskehed og for den almægtige Gud, der skabte os alle.

Tak. Gud velsigne jer. Gud velsigne verdens nationer. Og Gud velsigne Amerikas Forenede Stater. Mange tak.«

Det Hvide Hus har udlagt talen i sin helhed på sin website:

<https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2017/09/19/remarks-president-trump-72nd-session-united-nations-general-assembly>

https://www.youtube.com/watch?v=6-Hk_po6KGI

Hvad medierne ikke fortæller om Trumps tale for FN og muligheden for internationalt samarbejde.

POLITISK ORIENTERING 21. september, 2017.

Se også 2. del her

Med formand Tom Gillesberg.

Tom Gillesberg: »Velkommen til disse ualmindeligt dramatiske tider, hvor det internationale spændingsniveau stiger, og heldigvis er det ikke kun entydigt den forkerte vej. Jo, medierne her, 'fake news' på alle 27 kanaler har jo haft travlt med at fortælle, at, nu holdt Trump jo sin store tale i FN og snakkede om bål og brand, Nordkorea, 'raketmand', selvmordpilot, 'vi kommer og nakker dig', eller noget i den stil, og nu rabler det hele nok. Men det er kun en meget lille del af historien. Det, som man *ikke* rapporterer, er, at den samme Donald Trump i sin tale til FN faktisk havde hovedfokus et andet sted. Det, der var bemærkelsesværdigt ved Trumps tale, var det, som bl.a. Lavrov, som var den russiske repræsentant – Vladimir Putin er ikke til stede ved FN's Generalforsamling i år, og så er det udenrigsministeren, der er højeste, russiske repræsentant og ham, der render rundt og møder præsidenter og alt mulig

andet – og det, han sagde om Trumps tale, det var, at den var bemærkelsesværdig. Den var tydeligvis ikke kun for internationalt brug, men også for den hjemlige publik. Lavrov sagde, at han særlig godt kunne lide, at Trump sagde, at USA ikke ønskede at påtvinge andre sin livsstil. 'Det er en velkommen udtalelse, som vi ikke har hørt fra en amerikansk leder i lang tid', sagde Lavrov. Også Trumps udtalelse om, at 'stærke, suveræne nationer lader ikke bare forskellige lande med forskellige værdier eksistere samtidigt, men også samarbejde side om side på basis af gensidig respekt'. Det, han yderligere sagde, som også er lidt i den dur, så at sige, det er, at Trump sagde, 'Vi må samarbejde om en fælles sag, som alle har interesse i. En fremtid med værdighed og fred for menneskene på denne vidunderlige Jord. Som præsident for USA sætter jeg Amerika først, ligesom I som ledere af jeres lande, altid sætter, og altid bør sætte, jeres lande først. Nationalstaten forbliver det bedste middel til at opløfte menneskets omstændigheder.'

Det egentlige fokus i talen, det nye i talen, det var, at han sagde, at det er nationalstaten og samarbejde nationalstaterne imellem, der er kernen til, at menneskeheden får en god fremtid. ...«

Hør hele Tom Gillesbergs analyse:

2. del:

[Trumps FN-tale viser nødvendigheden af at optrappe kampen for at skifte over til det Nye Paradigmes politik](#)

19. sept., 2017 – I sin første tale for FN's Generalforsamling i dag, beskrev præsident Donald Trump målet for at etablere en verdensorden, hvor »stærke, suveræne nationer ... med forskellige værdier, forskellige kulturer og forskellige drømme ikke bare sameksisterer, men arbejder side om side på basis af gensidig respekt ... og gør fælles sag for den største fælles interesse af alle: en fremtid med værdighed og fred for befolkningen på denne vidunderlige Jord«. Det betyder, sagde han, at jeg som præsident for USA sætter Amerika først, ligesom I, som ledere af jeres lande, altid vil, og altid bør, sætte jeres lande først«.

Men selv med sine udtryk for disse ideer, og selv, mens han bekræftede princippet om, at »nationalstaten fortsat er det bedste udgangspunkt for at hæve de menneskelige vilkår«, gik Trump videre, idet han faldt i den britiske imperiefælde med, i de mest barske vendinger, at være fortaler for en farlig politik for regimeskifte mod en »lille gruppe slyngelregimer« (som han skiftevis beskrev som »kriminelle«, »depraverede«, »korrupte«, »destabiliserende« osv.), som han hævdede, var kilden til terrorisme og flygtninge og en trussel mod verdensfreden, og som FN må stå sammen om at fjerne.

Ikke Det britiske Imperium, som skabte og styrer terrorisme som et krigsredskab mod nationalstaten; ikke det umiddelbart forestående sammenbrud af det britiske, monetaristiske system, der har gjort de transatlantiske nationer bankerot (den amerikanske økonomi er i strålende form, sagde han, med vores aktiemarked på sit højeste og lav arbejdsløshed); men derimod de fem regeringer i Nordkorea, Iran, Syrien, Cuba og Venezuela, som han krævede, at andre regeringer skulle gå sammen med USA om at afsætte.

Alt imens Trump ikke angreb Rusland og Kina ved navns nævnelse, og takkede dem for at være med til at skærpe sanktionerne mod Nordkorea, så advarede han imidlertid om »trusler mod suverænitet« i Ukraine og i det Sydkinesiske Hav – et implicit angreb på disse to nationer.

Trumps mest fjendtlige udtalelser var over for Nordkorea, hvor han sagde, at det var »en skandale, at visse lande ikke alene ville handle med et sådant regime, men også ville bevæbne, forsyne og finansielt støtte et land, der truer verden med en atomkonflikt«. Dernæst truede han med, at USA, »hvis det blev tvunget til at forsvare sig selv eller sine allierede, ikke ville have noget valg, men totalt ville ødelægge Nordkorea. 'Rocket Man' er på en selvmordsmission for sig selv og sit regime. USA er rede, villigt og har kapaciteten, men dette vil forhåbentlig ikke blive nødvendigt«.

Trump krævede også regimeskifte i Iran og Syrien og gentog den britiske løgn, at den syriske regering havde brugt kemiske våben mod sit folk, hvilket retfærdiggjorde USA's missilangreb imod den syriske luftbase i april i år.

Det er sigende, at hvem så siden, der skrev denne tale for præsidenten, inkluderede referencer, der promoverer den efterkrigsorden, som præsident Harry Truman søgte, denne lille mand, der, på vegne af Winston Churchill, begravede Franklin D. Roosevelts projekt for en verden uden imperium efter krigen.

Foto: USA's præsident Donald J. Trump holder sin 'jomfrutale' i FN den 19. sept., 2017.